РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

12 септември 2007 година *

По дело T-60/05

Union française de l'express (UFEX), установено в Roissy-en-France (Франция),

DHL Express (Франция) SAS, по-рано известно като DHL International SA, установено в Roissy-en-France,

Federal express international (Франция) SNC, установено в Gennevilliers (Франция),

CRIE SA, установено в Asnières (Франция),

представлявани от адв. É. Morgan de Rivery и адв. J. Derenne, avocats,

жалбоподатели,

* Език на производството: френски.

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват първоначално г-н A. Bouquet и г-жа O. Beynet, впоследствие г-н Bouquet и г-н V. Di Bucci, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

Chronopost SA, установено в Issy-les-Moulineaux (Франция), за което се явява адв. D. Berlin, avocat,

и от

La Poste, установена в Париж (Франция), за която се явява адв. H. Lehman, avocat,

встъпили страни,

с предмет искане за отмяна на Решение SG-Секретариат (2004) D/205294 на Комисията от 19 ноември 2004 г., с което се отхвърля жалбата на жалбоподателите срещу френската поща и френското правителство във връзка с френския пазар на международни куриерски услуги,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(втори състав),

състоящ се от: г-н J. Pirrung, председател, г-н N. J. Forwood и г-жа I. Pelikánová, съдии,

секретар: г-жа K. Pocheć, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и на съдебното заседание от 26 април 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1. *Страни по спора*

1 Жалбоподателите са адресати на Решение на Комисията от 19 ноември 2004 г., с което се отхвърля жалбата им, свързана с френския пазар за бързи международни куриерски услуги.

2 Union française de l'express (наричано по-нататък „UFEX"), чието наименование до 1997 г. е Syndicat français de l'express international (наричано по-нататък „SFEI"), е професионална синдикална организация съгласно френското право, която обединява почти всички дружества, предоставящи експресни куриерски услуги, в това число и останалите трима жалбоподатели.

3 В края на 1985 г. и началото на 1986 г. френската поща (наричана по-нататък „La Poste") поверява управлението на експресните куриерски услуги, извършвани до този момент под наименованието „Postadex", на Société française de messagerie internationale (наричано по-нататък „SFMI"). Капиталът на това дружество е разпределен между Sofipost (66 %), финансово дружество, което е 100 % собственост на La Poste, и TAT Express (34 %), дъщерно дружество на въздушния превозвач Transport aérien transrégional.

4 През 1992 г. се променя структурата на дейността, извършвана от SFMI в областта на експресните куриерски услуги. Sofipost и Transport aérien transrégional създават ново дружество — Chronopost SA, от което продължават да притежават съответно 66 % и 34 % от акциите. Chronopost поема осъществяваната в страната дейност на SFMI, като последното запазва международната си дейност. Chronopost е упълномощено да управлява за сметка на упълномощителя си дейността, свързана с експресни международни куриерски услуги. От 1997 г. Sofipost (преобразувано през 2001 г. в Geopost) контролира 100 % от акциите на Chronopost.

5 SFMI прехвърля дейността си, свързана с експресните международни куриерски услуги, в Global Delivery Express Worldwide France — френско дъщерно дружество на оператора Global Delivery Express Worldwide (наричан по-нататък „GDEW"). GDEW е съвместно предприятие на австралийското дружество TNT, La Poste и пощите на Германия, Канада, Нидерландия и Швеция. Тази концентрация е разрешена от Комисията с Решение от 2 декември 1991 г. за обявяване на концентрация за съвместима с общия пазар (IV/M.102 — TNT/Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Post и Sweden Post) (ОВ C 322, стр. 19, наричано по-нататък решението „GD NET") на основание на Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета от 21 декември 1989 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 257, 1990 г., стр. 13). На 28 юли 1994 г. SFMI преминава към GDEW посредством сливане на двете дружества и така престава да съществува в правния мир. През 1996 г. La Poste се отделя от GDEW.

6 Наименованието „SFMI-Chronopost“ се използва по-нататък в настоящото решение за обозначаване на дъщерното дружество на La Poste, което осъществява дейност в сектора на експресни международни куриерски услуги.

2. *Жалба от 21 декември 1990 г.*

7 В жалбата на SFEI от 21 декември 1990 г. се изтъква, че френската държава незаконно предоставя на SFMI-Chronopost субсидии в областта на експресните международни куриерски услуги. По време на проведена на 18 март 1991 г. неформална среща между представители на SFEI и на Комисията е повдигат въпросът за евентуално нарушение на член 82 ЕО от страна на La Poste, в качеството ѝ на предприятие, на член 86 ЕО от страна на френската държава и на член 3, буква ж) ЕО, както и на членове 10 ЕО и 82 ЕО от френската държава.

8 С оглед на член 82 ЕО SFEI оспорва начините, по които La Poste подпомага дъщерната си фирма в логистично и търговско отношение. Злоупотребата от страна на La Poste се изразявала в това, че същото предоставяло инфраструктурата си на дъщерното си дружество при условия, които били особено благоприятни, с цел да разшири господстващото си положение на пазара на пощенски услуги и на свързания с него пазар на бързи международни куриерски услуги. Тази злоупотреба се проявявала чрез кръстосани субсидии в полза на SFMI-Chronopost.

9 С оглед на член 86 ЕО, от една страна, и на член 3, буква ж) ЕО, както и на членове 10 ЕО и 82 ЕО, от друга страна, SFEI поддържа становището, че неправомерните действия на La Poste за подпомагане на дъщерното ѝ дружество се основавали на редица инструкции и наредби на френската държава.

3. *Писмо на Комисията от 10 март 1992 г.*

10 С писмо от 10 март 1992 г. Комисията уведомява SFEI, че не възнамерява да продължи своето разследване по силата на член 82 ЕО. SFEI, както и трима от членовете му, а именно DHL International (преобразувано в DHL Express (France) SAS, наричано по-нататък „DHL"), Service Crie (наричано по-нататък „CRIE") и May Courier подават жалба за отмяна на съдържащото се в това писмо решение на Комисията. С Определение от 30 ноември 1992 г. по дело SFEI и др./Комисия (T-36/92, Recueil, стр. II-2479), Първоинстанционният съд отхвърля жалбата като недопустима.

11 С Решение от 16 юни 1994 г. по дело SFEI и др./Комисия (C-39/93 P, Recueil, стр. I-2681) Съдът отменя това определение и връща делото на Първоинстанционния съд за ново разглеждане. С писмо от 4 август 1994 г. Комисията оттегля спорното решение и уведомява жалбоподателите, че разглеждането на жалбата им продължава.

4. *Решение за отхвърляне на жалбата от 30 декември 1994 г.*

12 С решение от 30 декември 1994 г. Комисията отхвърля жалбата в частта, свързана с член 82 ЕО, поради липса на интерес за Общността с мотива, че няма достатъчно доказателства, че твърдените нарушения продължават. SFEI, DHL, CRIE и May Courier подават жалба за отмяна, която е отхвърлена от Първоинстанционния съд с Решение от 15 януари 1997 г. по дело SFEI и др./Комисия (T-77/95, Recueil, стр. II-1).

13 След обжалване Съдът отменя решението и връща делото на Първоинстанционния съд за ново разглеждане (Решение от 4 март 1999 г. по дело UFEX и др./Комисия, C-119/97 P, Recueil, стр. I-1341).

14 След връщането на делото за ново разглеждане от Съда Първоинстанционният съд отменя решението за отхвърляне на жалбата (Решение на Първоинстанционния съд от 25 май 2000 г. по дело UFEX и др./Комисия, T-77/95, Recueil, стр. II-2167). Вследствие на посоченото решение Комисията възобновява разглеждането на жалбата.

5. *Национални производства*

15 Паралелно с предприетите пред Комисията действия през 1990 г. и 1996 г. жалбоподателите подават жалби пред френския Conseil de la concurrence [Съвет за защита на конкуренцията] срещу La Poste, Sofipost, SFMI-Chronopost и Transport aérien transrégional, в които твърдят, че в периода между 1986 и 1996 г. е налице злоупотреба с господстващо положение, противоречаща на разпоредбите на френското право на конкуренцията. Френският Conseil de la concurrence спира проучването по случаите до получаване на резултатите от проучването по жалбата пред Комисията. През 2005 г. жалбоподателите оттеглят жалбите си.

16 През 1993 г. SFEI и някои от неговите членове предявяват иск за обезщетение пред Tribunal de commerce de Paris [Търговския съд на Париж] по-специално срещу La Poste, Sofipost, la SFMI-Chronopost и GDEW France за непозволено увреждане (нелоялна конкуренция), за нарушение на член 82 ЕО и ползване на помощи, давани в противоречие с член 88, параграф 3 ЕО. През 1999 г. Tribunal de commerce отхвърля иска в частта, свързана с държавни помощи. По отношение на въпросите, свързани със злоупотреба с господстващо положение, през 2000 г. той спира делото до вземане на решение от страна на Комисията.

6. *Обжалваното решение*

17 С Решение SG-Секретариат (2004) D/205294 от 19 ноември 2004 г., с което се отхвърля подадената от жалбоподателите жалбата срещу La Poste и френското правителство относно френския пазар на бързи международни куриерски услуги (наричано по-нататък „обжалваното решение“), Комисията отново отхвърля жалбата поради липса на интерес за Общността. Решението се отнася единствено до въпросите по преписката, свързани с членове 82 ЕО, 86 ЕО, 3 ЕО и 10 ЕО.

18 В Решението Комисията установява на първо място, че разглежданото поведение е преустановено (точки 48—63 от обжалваното решение), и на второ място, че антиконкурентното поведение, което се твърди че има La Poste, няма продължаващи последствия (точки 64—121 от обжалваното решение). На трето място, Комисията проверява дали е налице достатъчно голям интерес за Общността, за да се пристъпи към проучване по жалбата. Комисията посочва, че при обстоятелства, при които разглежданото поведение е преустановено през 1991 г. и няма продължаващи последствия на пазара, тя не е длъжна да преценява нито тежестта на претендираното нарушение, нито неговата продължителност при анализиране на интереса за Общността. Тя пояснява, че за целите на доброто управление все пак анализира доводите на жалбоподателите в това отношение.

19 Комисията приема, че липсва интерес за Общността, и с оглед на това съображение отхвърля жалбата.

7. *Решение относно частта от жалбата, която се отнася до държавните помощи*

20 По отношение на частта, която се отнася до държавните помощи, с Решение 98/365/ЕО от 1 октомври 1997 г. относно помощи, дадени от Франция на

SFMI-Chronopost (ОВ L 164, 1998 г., стр. 37, наричано по-нататък „Решение от 1997 г.“), Комисията установява, че посочените в жалбата мерки не представляват държавни помощи в полза на SFMI-Chronopost.

21 Вследствие на подадена от жалбоподателите жалба за отмяна Първоинстанционният съд частично отменя това решение с Решение от 14 декември 2000 г. по дело UFEX и др./Комисия (T-613/97, Recueil, стр. II-4055).

22 Chronopost, La Poste и Френската република обжалват това решение на Първоинстанционния съд. С Решение от 3 юли 2003 г. по дело Chronopost и др./UFEX и др. (C-83/01 P, C-93/01 P и C-94/01 P, Recueil, стр. I-6993) Съдът отменя решението и го връща пред Първоинстанционния съд за ново разглеждане.

23 С Решение от 7 юни 2006 г. по дело UFEX и др./Комисия (T-613/97, Recueil, стр. II-1531), което Първоинстанционният съд постановява след връщането на делото за ново разглеждане, се отменя Решението от 1997 г., доколкото в него Комисията установява, че нито логистичната и търговска помощ, предоставена от La Poste на дъщерното ѝ дружество SFMI-Chronopost, нито прехвърлянето на Postadex представляват държавни помощи в полза на SFMI-Chronopost. Първоинстанционният съд приема, че прехвърлянето на службата Postadex към SFMI-Chronopost представлява държавна помощ като се има предвид, че SFMI-Chronopost не предоставя каквато и да е насрещна престация на La Poste (точка 167 от решението). По-нататък Първоинстанционният съд приема, че мотивите на Решението от 1997 г., които се ограничават до много общо обяснение на следвания от Комисията метод за оценка на разходите и на получения краен резултат, не отговарят на изискванията на член 253 ЕО, доколкото се отнасят за предоставянето на логистична и търговска помощ (точки 98 и 101 от решението).

24 Chronopost и La Poste подават жалби срещу това решение (съединени дела C-341/06 P и C-342/06 P, висящи).

Производство и искания на страните

25 Жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд на 2 февруари 2005 г.

26 С писмените си становища, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд на 3 юни 2005 г., Chronopost и La Poste молят да встъпят в подкрепа на исканията на Комисията. Молбите им са приети с Определение на председателя на втори състав от 21 юли 2005 г.

27 С Определение от 21 март 2006 г. председателят на втори състав се произнася по исканията за поверително третиране по отношение на встъпилите страни във връзка с определена информация, съдържаща се в писмените изявления и в приложенията на страните.

28 Chronopost и La Poste подават писмени становища при встъпване. Жалбоподателите представят становищата си по тях в определения срок.

29 Въз основа на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (втори състав) решава да започне устната фаза от производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, приканва страните писмено да отговорят на определени въпроси. С изключение на La Poste, те изпълняват тази молба в определения срок.

30 Страните и техните отговори на въпросите, поставени от Първоинстанционния съд, са изслушани по време на съдебното заседание от 26 април 2007 г. След

съдебното заседание, с писмо от 19 юли 2007 г. CRIE, което е в производство по ликвидация, оттегля жалбата си. Следователно CRIE трябва да се заличи от списъка на жалбоподателите, като по-нататък в настоящото решение под „жалбоподатели“ ще се разбира само UFEX, DHL и Federal express international (France) SNC (наричано по-нататък „FedEx“). За разлика от това, под „жалбоподатели“ ще се разбира UFEX, DHL, FedEx и CRIE.

31 Жалбоподателите искат от Първоинстанционния съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

32 Комисията иска от Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

33 Chronopost иска от Първоинстанционния съд:

— да уважи писмените изявления на Комисията, и по-специално:

— да обяви за недопустима жалбата в частта, която се отнася до член 3, буква ж) ЕО и до членове 10 ЕО, 82 ЕО и 86 ЕО, разглеждани съвместно, и/или

— да отхвърли изцяло подадената от жалбоподателите жалба като неоснователна,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

34 La Poste иска от Първоинстанционния съд:

— да обяви жалбата за недопустима, от една страна, поради липса на подадена в съответната форма жалба пред Комисията, и от друга страна, поради засягане на основни права на La Poste, гарантирани от член 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“),

— при условията на евентуалност да отхвърли жалбата,

— във всички случаи да осъди жалбоподателите да заплатят направените от нея съдебни разноски.

По допустимостта

1. *Доводи на страните*

35 La Poste подвига две възражения за недопустимост, първото от които е изведено от липса на жалба, подадена от UFEX, а второто — от нарушение на основните ѝ права.

36 Във рамките на първото възражение за недопустимост La Poste изтъква, че от текста на жалбата от 21 декември 1990 г. ясно се разбира, че става въпрос за жалба, подадена във връзка с държавни помощи, а не за жалба относно злоупотреба с господстващо положение. Следователно не било допустимо жалбоподателите да оспорват отхвърлянето на несъществуваща жалба. Според La Poste не може да се приеме, че неформална среща, по време на която са разменени мнения, би могла да представлява жалба по смисъла на член 3 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204).

37 С второто възражение за недопустимост La Poste напомня, че съгласно член 6 от ЕКПЧ всяко лице има право неговото дело да бъде разгледано в разумен срок и всяко лице, обвинено в извършване на престъпление, има право да бъде незабавно информирано за характера и причините за обвинението срещу него.

38 La Poste била обвинено лице по смисъла на член 6 от ЕКПЧ, тъй като Комисията проучвала дали е налице злоупотреба с господстващо положение, в която я упреквали. Тя счита, че съдебно решение, което отменя решение на Комисията и води до възобновяване на производството представлява нарушение на нейни основни права. La Poste не била в състояние да открие обстоятелства, необходими за нейната защита, от периода на 80-те и 90-те години.

39 Комисията не оспорва допустимостта на жалбата, освен по отношение на третото правно основание (вж. точка 188 и следващи по-нататък).

40 Жалбоподателите като цяло смятат, че повдигнатите от La Poste възражения са недопустими, тъй като встъпилата страна няма право да посочва правни основания или възражения, които не са посочени от главната страна.

41 По отношение на първото възражение за недопустимост жалбоподателите смятат, че наличието на жалба, свързана със злоупотреба с господстващо положение, не е сериозно оспорено.

42 По отношение на второто възражение жалбоподателите изтъкват, че La Poste в действителност не повдига възражение за недопустимост, а посочва правно основание по същество, на което няма право да се позове.

2. *Съображения на Първоинстанционния съд*

Първоначални съображения

43 В самото начало следва да се провери дали посочените от La Poste възражения са допустими.

44 Съгласно член 40, последна алинея от Статута на Съда, който се прилага към производството пред Първоинстанционния съд на основание на член 53 от него, искането за встъпване е ограничено до подпомагане по отношение на твърденията на една от страните. Впрочем съгласно член 116, параграф 3 от Процедурния правилник встъпилата страна е обвързана от спора в състоянието, в което той се намира към момента на встъпването. Съгласно установената съдебна практика не е допустимо встъпилата страна да предявява възражение за недопустимост, което не е посочено от страната, в подкрепа на чиито искания е допусната да встъпи. Първоинстанционният съд не е длъжен да проверява правните основания в това отношение (вж. в този смисъл Решение на Съда от 24 март 1993 г. по дело CIRFS и др./Комисия, C-313/90, Recueil, стр. I-1125, точка 22 и Решение на Първоинстанционния съд от 26 януари 2005 г. по дело Piau/Комисия, T-193/02, Recueil, стр. II-209, точка 36).

45 В исканията си обаче Комисията не повдига възражения за недопустимост. Следователно La Poste няма правото да предявява такива възражения.

46 Въпреки това по силата на член 113 от Процедурния правилник Първоинстанционният съд може във всеки момент служебно да провери наличието на задължителните процесуални предпоставки, в това число и на тези, които са посочени от встъпилите страни (Решение на Първоинстанционния съд от 24 октомври 1997 г. по дело EISA/Комисия, Т-239/94, Recueil, стр. II-1839, точка 26 и Решение на Първоинстанционния съд по дело Piau/Комисия, точка 44 по-горе, точка 37).

47 В този случай повдигнатите от La Poste възражения за недопустимост поставят въпроси от императивен характер, доколкото се отнасят до допустимостта на жалбата (вж. в този смисъл Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело Италия/Комисия, C-298/00 P, Recueil, стр. I-4087, точка 35). В случая те следва да се проверят служебно.

Относно първото възражение за недопустимост, изведено от липса на жалба от UFEX

48 По отношение на първото възражение за недопустимост трябва да се посочи, че от точка 1 от обжалваното решение следва, че Комисията смята, че е сезирана с жалба относно твърдения за нарушения по-специално на член 82 ЕО. При подобни обстоятелства въпросът дали подадената на 21 декември 1990 г. жалба от самото начало е насочена срещу твърдяно нарушение на член 82 ЕО не е релевантен (вж. в този смисъл Решение от 16 юни 1994 г. по дело SFEI и др./Комисия, точка 11 по-горе, точка 23).

49 Доводът на La Poste, съгласно който SFEI и UFEX трябва да отправят жалбата до Комисията в съответна форма, не може да бъде приет. Жалбоподателите ясно изразяват желанието си жалбата да бъде разгледана с оглед на член 82 ЕО.

Например след като на 28 октомври 1994 г. Комисията отправя до SFEI писмо, с което го информира за намерението си да не уважи жалбата в частта ѝ, свързана с член 82 ЕО, SFEI изпраща на Комисията становището си с писмо от 28 ноември 1994 г., в което поддържа своята позиция по отношение на злоупотребата с господстващо положение (точки 2 и 3 от Решението за отхвърляне от 30 декември 1994 г., посочено в точка 8 от Решението от 25 май 2000 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 14 по-горе). Оттук следва, че Комисията действително е сезирана с жалба на основание член 82 ЕО.

Относно второто възражение за недопустимост, изведено от нарушение на основните права на La Poste

50 В самото начало следва да се констатира, че по начина, по който е представено от La Poste, това правно основание в действителност не представлява възражение за недопустимост, както с основание изтъкват жалбоподателите. Всъщност интересът на трети лица да не се отменя актът със съображението, че това би им причинило затруднения или загуба на предимство, дори накърняване на права, не произтича от условията за допустимост на жалбата за отмяна, както са уредени в член 230 ЕО и в Статута на Съда и както са тълкувани в съдебната практика. Ако при необходимост подобен интерес може да бъде взет предвид при разглеждането на делото по същество, например по силата на принципа за правна сигурност, той нямаше да бъде посочен като такъв в подкрепа на възражение за недопустимост.

51 Във всички случаи доводът на La Poste, съгласно който едно съдебно решение, с което се отменя оспорвано решение, представлява само по себе си нарушение на нейните права, не може да бъде приет. Всъщност, както е видно от точка 57 по-долу, твърдяното нарушение не произтичало от самото съдебно решение за отмяна, а от бъдещо и несигурно поведение на Комисията при възобновяване на производството по разглеждане на жалбата. Подобно съображение, по същество чисто хипотетично, не пречело на Първоинстанционния съд да изпълнява задачата си съгласно член 220 ЕО, а именно да осигурява спазването на законността, и по специално в случая — да осъществява контрол относно законосъобразността на обжалваното решение при условията, предвидени в член 230 ЕО.

52 Следва обаче да се посочи, че по време на съдебното заседание La Poste, в отговор на поставен ѝ от Първоинстанционния съд въпрос уточнява, че това възражение за недопустимост се отнася отчасти до липса на правен интерес от страна на жалбоподателите. От този гледна точка въпросът за продължителността на процедурата представлява реално въпрос по допустимостта. Ако тази продължителност може да попречи на Комисията в бъдеще да приеме решение, констатиращо нарушение, следва да се постави въпросът за интереса на жалбоподателите от отмяна на обжалваното решение.

53 Съгласно установената съдебна практика жалбата за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако това лице има правен интерес от отмяната на оспорвания акт. Такъв интерес съществува, когато отмяната на оспорвания акт сама по себе си може да има правни последици (вж. Решение от 24 юни 1986 г. по дело AKZO Chemie/Комисия, 53/85, Recueil, стр. 1965, точка 21, Решения на Първоинстанционния съд от по дело Antillean Rice Mills и др./Комисия, T-480/93 и T-483/93, Recueil, стр. II-2305, точка 59 и посочената съдебна практика, и Решение на Първоинстанционния съд от 20 юни 2001 г. по дело Euroalliages/Комисия, T-188/99, Recueil, стр. II-1757, точка 26) или казано по различен начин, когато резултатът от използването на това правно средство може да е от полза за страната, която го е използвала (Решение на Съда от 13 юли 2000 г. по дело Парламент/Richard, C-174/99 P, Recueil, стр. I-6189, точка 33 и Решение на Съда от 25 юли 2002 г. по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, C-50/00 P, Recueil, стр. I-6677, точка 21, Решение на Първоинстанционния съд от 28 септември 2004 г. по дело MCI/Комисия, T-310/00, Recueil, стр. II-3253, точка 44).

54 Като се има предвид, че жалбоподателите са адресати на решение, което отхвърля тяхната жалба, правният им интерес може да се отрича само при изключителни обстоятелства. Такъв е единствено случаят, когато със сигурност може да се изключи възможността Комисията да приеме решение, установяващо нарушение от страна на встъпилите страни.

55 Следователно на този етап трябва да се разгледа дали е възможно да се изключи възможността Комисията да приеме подобно решение. Първо, следва да се подчертае, че спазването на разумен срок при провеждане на

административните процедури в областта на политиката за защита на конкуренцията представлява общ принцип на общностното право, спазването на който се осигурява от общностните юрисдикции (Решение на Съда от 21 септември 2006 г. по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, C-105/04 P, Recueil, стр. I-8725, точка 35). В тази връзка следва да се разгледа дали прекомерната продължителност на цялата административна процедура, в това число и на фазата, предхождаща изложението на възражения, може да засегне в бъдеще възможностите за защита на предприятията, за които се отнася разследването (вж. в този смисъл Решение по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, посочено по-горе, точка 51).

56 За да докаже, че е налице нарушение на правото на защита, включително и поради прекомерна продължителност на фазата на проучване, страната трябва да установи, че възможностите ѝ за отхвърляне на възраженията на Комисията реално са ограничени по причини, които произтичат от факта, че първата фаза на административната процедура е продължила неразумно дълго време (вж. в този смисъл Решение по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, точка 55 по-горе, точка 56).

57 В случая La Poste установява само, че евентуално решение за констатиране на нарушението непременно би довело до накърняване на нейното право на защита. В това отношение следва да се подчертае, че ако иска да приеме решение за констатиране на нарушение, Комисията трябва да докаже фактите, характеризиращи това нарушение. Към днешна дата е невъзможно да се узнае точно какви възражения би могла да повдигне Комисията в евентуално изложение на възраженията и какви са доказателствата, на които би могла да се основе. Невъзможно е обаче хипотетично да се установи, че La Poste няма да може да се защити срещу евентуални обвинения. Ако е трябвало да се продължи производството, не е изключено La Poste да изтъкне на по-късен етап, че ѝ е невъзможно да се защити ефективно срещу определено възражение поради прекомерната продължителност на производството. В това отношение следва да се подчертае, че абстрактни и неточни твърдения като заявлението на La Poste, според което тя „явно не е в състояние да открие обстоятелства, необходими за нейната защита от периода на 80-те и 90-те години“, не са от такова естество, че да може да се установи действително нарушение на правото

на защита, което да бъде разглеждано в зависимост от специфичните за всеки отделен случай обстоятелства (вж. в този смисъл Решение по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, точка 55 по-горе, точки 56—59).

58 По отношение на довода на La Poste, изведен от факта, че постоянната проверка, на която е подложена, ѝ причинява значителни вреди, а именно ангажира службите ѝ с извършване на несвойствени задачи, води до ненужни разходи и дава достъп на конкурентите ѝ до търговска информация, достатъчно е да се констатира, че този довод не е от такова естество, че въз основа на него да се установи нарушение на правото на защита. Тези обстоятелства следователно не могат да попречат на Комисията да приеме в бъдещ момент решение, установяващо нарушение.

59 От изложеното дотук следва, че жалбата е допустима.

По същество

1. *По отношение на първото правно основание, изведено от нарушение на правните норми, свързани с преценка на интереса за Общността от продължаване на разглеждането на жалбата*

60 Това правно основание се разделя на четири части, изведени съответно от погрешен прочит на Решението от 25 май 2000 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 14 по-горе, от погрешна преценка на някои елементи, които непременно участват при определяне на интереса за Общността, от погрешна преценка на ролята на Комисията спрямо ролята на националните юрисдикции при проверката за наличието на интерес за Общността и от нарушение на принципите за добросъвестност и за лоялно сътрудничество между общностните институции.

По първата част, изведена от очевидно погрешен прочит на решението на Първоинстанционния съд от 25 май 2000 г., което взема предвид Решение на Съда от 4 март 1999 г., постановено след обжалване

Доводи на страните

61 Жалбоподателите считат, че Решение от 25 май 2000 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 14 по-горе налага на Комисията да анализира три кумулативни условия в следния ред — тежест на твърдените нарушения, тяхната продължителност и евентуалната продължителност на последствията им — с оглед преценка на съществуването на интерес за Общността от продължаване на производството по дадения случай.

62 Според жалбоподателите всички съображения на Комисията се основават на точка 22 от обжалваното решение, в която Комисията посочва, че „решението на Съда ясно показва, че когато антиконкурентните последици продължават — но само ако това е така (откъдето е изразът „ако е необходимо“) — Комисията трябва да прецени тежестта на твърдените нарушения“. Така Комисията не била изпълнила задълженията си във връзка с разглеждането на жалба.

63 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите. Тя изтъква, че в обжалваното решение не е искала да каже, че не е задължена да прецени тежестта и продължителността на нарушението съгласно твърденията на жалбоподателите, а само че не е задължена за проведе цялостно разследване за тяхното установяване и точното им определяне. В случая Комисията била взела предвид тежестта и продължителността на твърдяното нарушение.

Съображения на Първоинстанционния съд

64 На първо място, следва общо да се напомнят задълженията на Комисията, когато е сезирана с жалба.

65 В това отношение от трайно установената съдебна практика (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 14 февруари 2001 г. по дело SEP/Комисия, Т-115/99, Recueil, стр. II-691, точки 31—33 и посочената съдебна практика) следва, че след като Комисията решава каква степен на приоритетност да даде на различните жалби, с които е сезирана, тя може не само да приеме реда, в който да ги разглежда, но и да отхвърли жалба поради липса на достатъчно голям интерес за Общността от продължаване на разглеждането на случая. Оперативната самостоятелност, с която разполага Комисията в това отношение обаче не е неограничена. От една страна, тя е обвързана със задължението за мотивиране при отказ да продължи разглеждането на дадена жалба. От друга страна, тя не може да се основава само върху факта, че действията, за които се твърди че са в противоречие с Договора, са преустановени, за да реши да класира без последващи действия поради липса на интерес за Общността дадена жалба, която се отнася до тези действия, без при това да провери дали антиконкурентните последици не продължават и ако е необходимо, да провери дали тежестта на твърдените нарушения на конкуренцията или продължаването на техните последствия не е от такова естество, че да създаде интерес за Общността от тази жалба.

66 В обжалваното решение Комисията поддържа, че ако дадено нарушение е приключило преди дълъг период от време и ако няма продължаващи последствия, тя има право да отхвърли жалбата поради липса на интерес за Общността, без да отчита продължителността и тежестта на нарушението. Това следва от точка 22 от обжалваното решение (точка 62 по-горе), както и от точка 123 от същото решение, в което Комисията посочва следното:

„[К]омисията счита, че разглежданото поведение е преустановено през 1991 г. и няма продължаващи последствия на пазара. При тези обстоятелства Комисията

не е [...] длъжна при анализиране на интереса за Общността да преценява нито тежестта на твърдяното нарушение, нито неговата продължителност. За целите на доброто управление обаче доводите на жалбоподателите по този въпрос са анализирани в последващото изложение."

67 С оглед на недвусмислената формулировка на тези изявления следва да се отхвърли доводът на Комисията, съгласно който тя не искала да каже, че не е задължена да преценява тежестта и продължителността на нарушението съгласно твърденията на жалбоподателите, а само че не е задължена да проведе цялостно разследване за тяхното установяване и точно определяне. В обжалваното решение Комисията ясно твърди, че не е задължена да взема предвид тежестта и продължителността на нарушението, в случаите когато установи, че дадено нарушение е приключило и че то няма продължаващи последствия. Само „за целите на доброто управление" тя анализира доводите на жалбоподателите относно тежестта и продължителността на нарушението.

68 Следователно трябва да се разгледа въпросът дали това тълкуване съответства на задълженията на Комисията, определени по-специално в Решение от 4 март 1999 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 13 по-горе.

69 В посоченото решение Съдът прави следните заключения. Комисията е длъжна във всеки конкретен случай да преценява тежестта на твърдените нарушения на конкуренцията и продължаващия характер на техните последствия. В това задължение се включва по-специално отчитане на продължителността и значението на посочените нарушения, както и влиянието им върху състоянието на конкуренцията в Общността (точка 93 от решението). Комисията не може да се основе само върху обстоятелството, че практиките, за които се твърди че противоречат на Договора са преустановени, за да реши да приключи без последствия дадена жалба срещу тези практики поради липса на интерес за Общността, без при това да провери дали антиконкурентните последици не продължават и дали „евентуално" тежестта на твърдените нарушения на конкуренцията или продължаващия характер на техните последствия не са от такова естество, че да направят жалбата от интерес за Общността (точка 95 от същото решение). Съдът счита, че Първоинстанционният съд възприема погрешна концепция за задачите на Комисията в областта на конкуренцията (точка 96 от

същото решение), когато без да е проверил дали антиконкурентните последици не продължават и евентуално дали не са от такова естество, че да направят жалбата от интерес за Общността, приема, че проучването по жалба, свързано с отминали нарушения, не съответства на функцията, предоставена на Комисията от Договора, а служи основно за улесняване на жалбоподателите при доказване на грешка с оглед получаване на обезщетение пред националните юрисдикции.

70 Доводите на Комисията, изложени в точка 22 от обжалваното решение, се основават на думата „евентуално“, употребена в точка 95 от решението на Съда. Тази точка трябва все пак да се чете в светлината на точка 93, от която следва, че Комисията трябва да взема предвид едновременно продължителността, тежестта и продължаващите последствия от твърдяното нарушение. Точка 95 от посоченото решение трябва да се чете както следва: ако антиконкурентните последици („евентуално“) продължават, Комисията е длъжна да провери дали тежестта на твърдените нарушения или продължаващият характер на техните последствия прави жалбата от интерес за Общността. От точка 96 от решението следва, че само продължаването на антиконкурентните последици може да е достатъчно да направи жалбата от интерес за Общността. Ако напротив, антиконкурентните последици вече не съществуват, Комисията очевидно не е длъжна да преценява дали продължаването им прави жалбата от интерес за Общността. Ето защо това не позволява да се заключи a contrario, че Комисията не е длъжна да провери дали тежестта на твърдените нарушения прави жалбата от интерес за Общността. В такъв случай Комисията остава задължена да взима предвид продължителността и тежестта на твърдените нарушения (Решение от 4 март 1999 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 13 по-горе, точка 93).

71 В Решение от 25 май 2000 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 14 по-горе Първоинстанционният съд потвърждава, че Комисията не може да се задоволи с проверка за наличие на продължаващи последствия, а трябва също да вземе предвид тежестта и продължителността на твърдените нарушения. В този смисъл съгласно точка 44 от същото решение Комисията „[е] длъжна да преценява въз основа на всички събрани фактически и правни обстоятелства тежестта и продължителността на твърдените нарушения, както и евентуалното продължаване на техните последици“.

72 Не може да се приеме доводът на Комисията, изложен в точки 24 и 25 от обжалваното решение, съгласно който вследствие на различно от даденото в обжалваното решение тълкуване от Комисията щяло да се изисква анализ по същество на всяка жалба, тъй като преценката на продължителността и тежестта на злоупотребата изисквала a fortiori проучване и доказването на липса на нарушение. Всъщност е възможно Комисията да вземе предвид тежестта и продължителността на твърдяното нарушение съгласно посоченото в жалбата при преценката на интереса за Общността от даване на ход жалбата, без при това да определя съществуването и точните характеристики (свързани с тежестта и с продължителността) на нарушението.

73 Все пак следва да се отхвърли доводът на жалбоподателите, съгласно който Комисията е длъжна да прецени тежестта и продължителността на нарушението и продължаването на неговите последиците в определен ред.

74 В това отношение следва да се подчертае, че съгласно съдебната практика, оценяването на интереса, който дадена жалба представлява за Общността, зависи от обстоятелствата във всеки конкретен случай и не е подходящо нито да се ограничава броят на критериите, на които се позовава Комисията, нито да ѝ се налага изключително позоваване на определени критерии (Решение от 4 март 1999 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 13 по-горе, точка 79). Следователно Комисията не е задължена да разглежда определени специфични критерии в определен ред. Съображенията, приети от Съда и от Първоинстанционния съд по дело UFEX и др./Комисия, се отнасят за случай, при който Комисията се основава единствено върху факта, че твърдените практики са преустановени, за да реши да приключи без последствия жалба срещу тези практики поради липса на интерес за Общността. Съгласно тази съдебна практика, ако Комисията иска да обоснове заключенията си върху обстоятелството, че поведението е преустановено, тя е длъжна да провери дали антиконкурентните последици продължават и да вземе предвид тежестта и продължителността на нарушението при преценката на интереса за Общността от продължаване на разглеждането на жалбата. Това все пак не противоречи на съдебната практика, съгласно която Комисията може да приключи без последствия жалба поради липса на интерес за Общността на основание, различно от преустановяването на виновното поведение. От Определение на Съда от 13 декември 2000 г. по дело SGA/Комисия (C-39/00 P, Recueil, стр. I-11201, точка 64) следва,

че съдебната практика, установена с Решение от 4 март 1999 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 13 по-горе, е приложима само в случаите, когато Комисията се основава на преустановяване на практиките, за които се твърди, че противоречат на Договора.

75 Комисията може да разгледа, на първо място, дали въпросното поведение продължава, на второ място, дали антиконкурентните последици продължават, и на трето място, дали е налице интерес за Общността от продължаване на разглеждането на жалбата. Все пак Комисията е длъжна когато разглежда интереса за Общността да вземе предвид тежестта и продължителността на твърдяното нарушение. За разлика от становището, поддържано от жалбоподателите, този подход не може да се определи като лишен от логика. Нищо не препятства Комисията да следва посочените в решението етапи на достигане до определени заключения, ако в рамките на последния етап вземе предвид тежестта и продължителността на твърдените нарушения.

76 От изложеното дотук следва, че в обжалваното решение Комисията тълкува погрешно задълженията си, като твърди, че не е длъжна да взема предвид тежестта и продължителността на твърдените нарушения.

77 Това не означава непременно, че обжалваното решение трябва да се отмени. Съгласно съдебната практика грешка, опорочаваща решение на Комисията, не е достатъчно основание за отмяна на същото, ако с оглед на конкретните обстоятелства по случая тази грешка няма решаващо за резултата значение (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 14 май 2002 г. по дело Graphischer Maschinenbau/Комисия, T-126/99, Recueil, стр. II-2427, точка 49 и цитираната съдебна практика).

78 Следователно доводът на жалбоподателите, изведен от грешка на Комисията, състояща се в това, че същата счита, че не е задължена да вземе предвид

тежестта и продължителността на твърдените нарушения, е ирелевантен, ако грешката няма решаващо значение за резултата. В случая Комисията е разгледала доводите на жалбоподателите, свързани с тежестта и продължителността на нарушенията „за целите на доброто управление“. Ако оттук следва, че дори и като вземе предвид характеристиките на нарушенията, тя счита, че не е налице достатъчен интерес за Общността от продължаване на разглеждането на жалбата, и ако Комисията не е допуснала грешка в рамките на тези доводи, грешката на Комисията не може да има значение за диспозитива на решението.

79 Поради това в рамките на втората част от първото правно основание следва да се разгледа дали преценката на Комисията за тежестта и продължителността на твърдените нарушения е опорочена от грешка.

Относно втората част, изведена от очевидно погрешна преценка на някои обстоятелства, които непременно участват при определяне на интереса за Общността

80 Жалбоподателите изтъкват, че Комисията не е преценила правилно тежестта на твърдените нарушения, тяхната продължителност и продължаването на техните антиконкурентни последици.

Резюме на обжалваното решение

81 Доколкото е релевантно за решаване на настоящия спор, обжалваното решение съдържа следните становища. Комисията счита, че твърдените нарушения са преустановени през 1991 г., като в това отношение се позовава на решение

GD NET (вж. точка 5 по-горе). Комисията посочва, че след 1991 г. вече не се насърчава предоставянето на кръстосани субсидии. В това отношение тя отбелязва, че по силата на договорите GDEW, когато SFMI-Chronopost слива дейността си в областта на експресните куриерски услуги с TNT и с пощенските оператори от Германия, Нидерландия, Швеция и Канада, La Poste има само 12,5 % участие в GDEW, състоящо се във Франция от SFMI-Chronopost. Комисията счита, че поради обединяването на печалбите на GDEW и разпределянето им между всички негови акционери, нито един от пощенските оператори не е накарал GDEW едностранно да се ползва от кръстосани субсидии (точка 51 от обжалваното решение).

82 Тя подчертава също, че считано от март 1995 г. La Poste трябва да изпълнява задължението, приложено към решението GD NET, да предоставя инфраструктурни услуги на трети лица като подизпълнител при условията, при които доставя същите услуги на SFMI-Chronopost (точка 58 от обжалваното решение).

83 Комисията посочва, че през 2002 г. е проверила дали жалбоподателите са искали от La Poste да им предоставя като подизпълнител услуги от същия вид, който предоставя на SFMI-Chronopost, и че от отговорите ставало ясно, че никой оператор не е изявил желание за това (точка 61 от обжалваното решение). Тя подчертава, че FedEx сключва договори с холдинговото дружество Chronopost относно някои инфраструктурни услуги, които влизат в сила през 2002 г. (точка 63 от обжалваното решение).

84 След това Комисията посочва, че претендираното антиконкурентно поведение в миналото няма продължаващи последствия.

85 В това отношение Комисията предоставя следната таблица относно ръста на пазарния дял на френския пазар за експресни международни куриерски услуги:

				В %
	1986 г.	1990 г.	1996 г.	2001 г.
SFMI/ Chronopost	4	24 до 32	22	25
DHL	42	22 до 28	28	35
FedEx	7 до 16	10 до 17	11	10
UPS	2	3 до 6	9	7
TNT/GDEW	4 до 7	4 до 13	10	11
Jet Services	6	4 до 5		11

86 Комисията подчертава, че пазарният дял на SFMI-Chronopost през 2001 г. е 25 % или с три процента по-малък този през 1990 г. по отношение на средната стойност, която е от 24 % до 32 %. Слабото отклонение показвало в колко малка степен пазарният дял на SFMI-Chronopost е зависим от твърдяната злоупотреба. Според Комисията от това следва, че пазарният дял на SFMI-Chronopost е подчинен на други определящи фактори (точка 73 от обжалваното решение).

87 Комисията добавя, че след 1991 г. има малко случаи на излизане от пазара и че само двама много малки доставчика са се оттеглили от френския пазар на международни куриерски услуги: CRIE и Extracom (точка 79 от обжалваното решение). По отношение на дружеството CRIE Комисията посочва, че обясненията за причините за напускането му, дадени в отговор на молбата за информация от нейна страна, не са свързани нито с липса на достъп до мрежата на La Poste, нито със злоупотреба с господстващо положение от същата (точка 80 от обжалваното решение). Тя подчертава, че не разполага с доказателства за наличието на причинно-следствена връзка между разглежданото поведение и излизането на който и да е оператор от съответния пазар (точка 85 от обжалваното решение).

88 Комисията посочва също, че френските клиенти са изключително чувствителни към цената, когато избират доставчик на експресни куриерски услуги, че желаещите да сменят доставчика си клиенти не срещат препятствия в това отношение и че те впрочем прибягват често до това (точки 86—100 от обжалваното решение).

89 По отношение на довода на жалбоподателите, съгласно който наличието на национална мрежа е от съществено значение за въздействието върху сегмента ad hoc (този на случайните клиенти), Комисията отговаря, че ако да се разполага с мрежата на La Poste е от съществено значение, то конкуренцията задължително е трябвало да се развие на основата на търговски споразумения след март 1995 г. (точка 104 от обжалваното решение). Значителният и нарастващ пазарен дял на DHL в сегмента ad hoc бил доказателство за това, че изключителният достъп на SFMI-Chronopost до повсеместната пощенска мрежа на La Poste до 1995 г. не представлявал значително и трайно нарушение на конкуренцията в този сегмент (точка 105 от обжалваното решение). Комисията се позовава също на нарастващото значение на продажбите по телевизията и по Интернет (точки 113 и 114 от обжалваното решение).

90 След това Комисията посочва, че не съществуват продължаващи последствия по отношение на цените. Тя подчертава, че жалбоподателите потвърждават, че към 1991 г. SFMI-Chronopost изравнява цените си с тези на конкурентите си и след това цените отново стават неправомерни във всички случаи към 2000 г. и през 2002 г. (точка 116 от обжалваното решение). По отношение на довода на жалбоподателите, съгласно който тези цени представляват продължаващи последствия от кръстосани субсидии, Комисията твърди, че не е установено прилаганите от SFMI-Chronopost цени след 2000 г. да имат каквато и да е връзка с кръстосаните субсидии, от които се твърди, че SFMI-Chronopost се е възползвало (точка 118 от обжалваното решение). Във всички случаи не изглежда вероятно едно предприятие да прилага политика на необосновано ниски цени за период по-дълъг от десет години (точка 119 от обжалваното решение)

91 В частта от обжалваното решение, посветена на разглеждане на въпроса дали е налице достатъчен интерес за Общността, за да се пристъпи към разглеждане на

жалбата, Комисията посочва, че фактът, че твърдяната злоупотреба е продължила пет години, не създава интерес за Общността, когато тази злоупотреба е преустановена тринадесет години преди това и когато няма продължаващи последствия (точка 124 от обжалваното решение).

92 По отношение на тежестта на твърдяната злоупотреба в точки 125—126 от обжалваното решение Комисията изразява несъгласие с доводите на жалбоподателите, според които от Насоки относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от Договора за Европейска общност за въглища и стомана (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3, наричани по-нататък „Насоките“) следва, че твърдяната злоупотреба била „много сериозна“, поради факта че La Poste притежавала монопол. С оглед на това тя счита, че Насоките са създадени с цел постигане на по-голяма прозрачност на политиката на Комисията при определяне на глобите, но че те не засягат възможността на Комисията да отхвърли жалба поради липса на интерес за Общността.

93 Комисията посочва също, че разглежданият пазар по същество не е станал по-концентриран, отколкото е бил през 1986 г., като се сравни изчислената съгласно индекса на Herfindahl-Hirschmann степен на концентрация през 1986 г. с тази през 2000 г. и 2001 г. (точки 131 и 132 от обжалваното решение).

Доводи на страните

— Тежест на твърдените нарушения

94 Жалбоподателите считат, че засегнатият от твърдените нарушения пазар очевидно има общностно измерение и подчертават, че жалбата е от почти всички засегнати оператори. По отношение на твърдяното нарушение, а именно

кръстосаните субсидии, финансирани със средства от пощенския монопол, Комисията многократно признавала, че е с известна степен на тежест. Следователно Комисията трябвало да приеме в обжалваното решение, че твърдяното нарушение има изключително сериозен характер.

95 Комисията отбелязва, че в обжалваното решение е отговорила на доводите на жалбоподателите по този въпрос. Тя изтъква, че дори и да се предположи, че твърдяното нарушение е изключително сериозно, тази констатация няма да промени преценката ѝ по отношение на липсата на интерес за Общността от разглеждане на твърдяното нарушение с оглед по-специално на неговото преустановяване и на липсата на продължаващи последствия от това нарушение.

— Продължителност на твърдените нарушения

96 Жалбоподателите твърдят, че обстоятелствата по преписката могат само да накарат Комисията да квалифицира твърдените нарушения като дълготрайни нарушения.

97 Те изтъкват, че нарушението не е преустановено и че SFMI-Chronopost продължава да се ползва от страна на La Poste от цени, които не отразяват пълните разходи. Това му позволявало да избира според обстоятелствата най-ефикасното средство срещу конкурентите си, състоящо се или в прилагане на хищнически цени, или в изравняване на цените с тези на конкурентите и да извлича от това значителни печалби. Предоставянето от La Poste на незаконни субсидии от законния монопол към конкурентна дейност представлявало само по себе си злоупотреба с господстващо положение. По-нататък Комисията не била направила никакви изводи от някои съвсем конкретни обстоятелства, представени от жалбоподателите, в частност примери за хищнически цени или за необичайно ниски цени, прилагани от SFMI-Chronopost през 1994 г. и през 1999 г.

98 Комисията оспорва тези доводи. Тя счита, че не е установено, че фактурирането на услуги на по-ниски цени от страна на предприятие в господстващо положение на дъщерното му дружество, което извършва дейност на друг пазар, където няма господстващо положение, само по себе си представлява злоупотреба с господстващо положение по смисъла на член 82 ЕО. Последствията от неправомерно поведение по принцип трябвало да бъдат забележими на пазара, какъвто не бил случаят по отношение получаването на възможност за големи оперативни маржове и на често разпределяне на високи дивиденти.

— Продължаване на антиконкурентните последици на твърдените нарушения

99 Жалбоподателите считат, че благодарение на твърдените нарушения SFMI-Chronopost става водещо предприятие на съответния пазар за по-малко от четири години. Те изтъкват, че Комисията е допуснала грешка като в обжалваното решение се е задоволила с проверка за продължаване на последствия, които са допълнителни по отношение на твърдените нарушения (ръст на пазарния дял, случаи на излизане от пазара, чувствителност на търсенето към цената, липса на затруднения при смяна на доставчика, необходимост да се разполага с добре развита мрежа по места и липса на продължаващи последствия по отношение на цената), без да разгледа главното последствие от нарушенията от структурно естество, състоящо се в установяването и поддържането на водеща позиция на пазара на SFMI-Chronopost.

100 В писмената реплика жалбоподателите се позовават на доклад, изготвен през август 2003 г. от проф. Encaoua (наричан по-нататък докладът „Encaoua"), който доказвал по-специално, че структурата на пазара е станала по-концентрирана, че има показателни случаи на излизане от пазара и че са налице разходи, свързани със смяната на оператора.

101 Комисията оспорва представените от жалбоподателите доводи.

Съображения на Първоинстанционния съд

102 Следва да се разгледа, на първо място, дали Комисията е допуснала грешка като е оценявала продължителността на твърдените нарушения и като е приела, че не съществуват продължаващи последствия.

— Продължителност на твърдените нарушения

103 Заключенията на Комисията, че твърдените кръстосани субсидии са преустановени през 1991 г. по-специално се основават на това, че след тази дата вече не се насърчава предоставянето на кръстосани субсидии. Този анализ се основава на факта, че La Poste има само 12,5 % участие в GDEW (състоящо се във Франция от SFMI-Chronopost) и че поради обединяване на печалбите на GDEW и разпределянето им между всички акционери никой от пощенските оператори не е предоставял едностранно кръстосани субсидии в полза на GDEW. Трябва да се има предвид, че жалбоподателите не оспорват нито процента на участие на La Poste, нито обединяването на печалбите, и че не твърдят, че в рамките на анализа Комисията се е основала на неточни от фактическа гледна точка обстоятелства.

104 Всъщност вече няма икономически основания за това La Poste да предоставя на GDEW кръстосани субсидии, тъй като другите акционери на GDEW биха се възползвали от 87,5 % от получените от тях печалби. В рамките на разглеждането на интереса за Общността от продължаване на разглеждането на жалбата Комисията може да приеме, без да допусне очевидна грешка в преценката, че твърдените кръстосани субсидии са преустановени през 1991 г. (или по-точно малко по-късно, когато разрешената с Решение GD NET концентрация е осъществена). В това отношение доводът на жалбоподателите, съгласно който

Комисията въобще не е проверила дали поетите по повод на Решение GD NET задължения са изпълнени, трябва да бъде отхвърлен. Липсата на икономически основания съществува независимо от въпроса дали La Poste е изпълнила задълженията си, поети по повод на Решението GD NET. В тази връзка следва също да се отхвърли като ирелевантен доводът на жалбоподателите, съгласно който La Poste не разполага с аналитични сметки поне до 2001 г. Всъщност фактът, че не се насърчава предоставянето на кръстосани субсидии, не зависи от наличието или липсата на аналитични сметки.

105 В тази връзка доводът на жалбоподателите, изведен от факта, че в решението си от 7 юни 2006 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 23 по-горе, Първоинстанционният съд частично отменя поради липса на мотиви Решението от 1997 г. относно свързаната с държавните помощи част от жалбата, не може да се приеме. Всъщност това решение се основава на други заключения, в частност на изчисляване на стойността на логистичната помощ и сравняване с възнаграждението, платено от SFMI-Chronopost за периода от 1986 до 1995 г. Комисията не е задължена да извършва подобно изчисляване в рамките на разглеждането на интереса за Общността от продължаване на разглеждането на жалба за претендирана злоупотреба с господстващо положение.

106 Във връзка с това следва да се подчертае, че Комисията притежава изключителна компетентност да установява евентуална несъвместимост на дадена помощ с общия пазар. По отношение на държавните помощи Комисията е задължена в края на предварителната фаза на проверката или да реши, че разглежданата държавна мярка не представлява „помощ“ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, или да реши, че мярката, въпреки че представлява помощ, е съвместима с общия пазар, или да започне процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО (Решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 1998 г. по дело Gestevisión Telecinco/Комисия, T-95/96, Recueil, стр. II-3407, точки 54 и 55).

107 За сметка на това по отношение на жалба срещу злоупотреба с господстващо положение, която е извън изключителната компетентност на Комисията, същата разполага с оперативна самостоятелност при определяне на приоритетите и не е длъжна да изрази позиция относно съществуването или не на

нарушение. Ако Комисията установи, че от даден момент нататък вече няма икономически основания за разглеждане на дадено поведение, тя по принцип може да прецени, че твърдяното нарушение е преустановено, в случай че няма достатъчно данни в обратен смисъл. В рамките на разглеждането на интереса за Общността, чието предназначение е да ѝ даде възможност да определи приоритети, тя не е длъжна да отдели средства за извършване на изчисления, аналогични на тези, които извършва във връзка с частта за държавните помощи. Фактът, че разглежданата жалба се отнася едновременно за държавни помощи и за злоупотреба с господстващо положение, не пречи на Комисията да разследва двата аспекта на жалбата поотделно. Фактът, че Комисията е започнала процедура в областта на държавните помощи и че провежда по-задълбочено разследване в това отношение, не изключва възможността тя да отхвърли частта от жалбата относно злоупотребата с господстващо положение поради липса на интерес за Общността, съгласно приложимите към тази част от жалбата критерии.

108 Жалбоподателите изтъкват, че са насочили вниманието на Комисията върху много високия вътрешен процент на възвръщаемост на SFMI-Chronopost и върху разпределението на необичайно високи дивиденти, като се позовават на доклад, изготвен от консултантско дружество през май 1996 г., който представят по време на устните състезания. В това отношение е достатъчно да се констатира, че таблиците относно вътрешния процент на възвръщаемост и платените на акционерите дивиденти се отнасят съответно за периодите от 1986 до 1992 г. и от 1986 до 1991 г. Данните за периода преди и непосредствено след приемането на Решението GD NET не могат да поставят под въпрос констатацията, че от La Poste повече не се иска да дава кръстосани субсидии след осъществяването на разрешената с решението концентрация.

109 Във всички случаи следва да се подчертае, че Комисията правилно се основава на факта, че La Poste е длъжна от март 1995 г. да изпълнява задължението за предоставяне на инфраструктурни услуги на трети лица като подизпълнител при условията, при които доставя същите услуги на SFMI-Chronopost. От това тя може да заключи, че кръстосаните субсидии са преустановени най-късно към тази дата. Всъщност няма икономическа причина, поради която едно предприятие с господстващо положение да фактурира на по-ниски цени достъпа до своята мрежа по отношение на дъщерното си дружество, извършващо дейност на отворения за конкуренция пазар, ако трябва да дава същите условия за достъп на конкурентите.

110 В това отношение жалбоподателите упрекват Комисията, че не е проверила дали La Poste е изпълнила задълженията си. От обжалваното решение обаче е видно, че Комисията е проверила дали жалбоподателите са искали от La Poste да им предостави услуги като подизпълнител от вида, който предоставя на SFMI-Chronopost, и че от получените отговори следва, че нито един оператор не е пожелал да го направи. При тези условия трябва да се приеме, че предприетите от Комисията действия по проучване са достатъчни. Ако La Poste се задължи да доставя достъп без дискриминация до своята мрежа и нито едно предприятие не поиска достъп, въпросът дали La Poste е изпълнила това свое задължение не се поставя, тъй като тя не е имала възможност да го наруши.

111 Освен това, както установява Комисията в обжалваното решение, FedEx сключва различни договори с холдинговото дружество Chronopost, които влизат в сила през 2002 г. Жалбоподателите не твърдят, че дадените на FedEx условия са дискриминационни по отношение на дадените на SFMI-Chronopost.

112 По отношение на ценовата политика, следвана от SFMI-Chronopost, жалбоподателите упрекват Комисията, че не е направила никакви изводи от примерите за хищнически цени или необичайно ниски цени, прилагани от SFMI-Chronopost за 1994 г. и 1999 г. В това отношение следва да се подчертае, че в рамките на настоящия спор жалбоподателите не са изтъкнали, че SFMI-Chronopost има господстващо положение на френския пазар за експресни международни куриерски услуги. Следователно цените, прилагани от SFMI-Chronopost на този пазар, не могат да представляват злоупотреба с господстващо положение, ако нямат никаква връзка с кръстосани субсидии от сектора, където La Poste има монопол. Жалбоподателите впрочем не посочват каквото и да е правно основание, изведено от факта, че в обжалваното решение Комисията е пропуснала да провери дали прилаганите от SFMI-Chronopost цени представляват нарушение на член 82 ЕО, независимо от въпроса дали са налице кръстосани субсидии. Освен това примерът за 1994 г., който жалбоподателите посочват в рамките на настоящия спор, се отнася за цената на колет, изпратен от Белгия до Дания, Гърция, Испания, Ирландия, Португалия или Швейцария, и следователно не се отнася за френския пазар на експресни международни куриерски услуги.

113 По-нататък следва да се подчертае, че в точка 116 от обжалваното решение Комисията посочва, че съгласно твърденията на жалбоподателите SFMI-Chronopost изравнило цените си с тези на конкурентите си към 1991 г. В тази връзка следва да се отхвърли доводът на жалбоподателите, съгласно който предоставянето от La Poste на неправомерни кръстосани субсидии от законния монопол към конкурентна дейност представлявало само по себе си злоупотреба с господстващо положение.

114 Следва да се посочи, че самият факт на предоставяне на изключително право на предприятие, с цел гарантиране на изпълнение от негова страна на услуга от общ икономически интерес, не се противопоставя на възможността това предприятие да извлича печалба от запазената за него дейност, нито препятства разширяване на дейността му извън нея (Решение на Първоинстанционния съд от 20 март 2002 г. по дело UPS Europe/Комисия, T-175/99, Recueil, стр. II-1915, точка 51).

115 Придобиването на участие в предприятие (и по аналогия предоставянето на кръстосани субсидии) може да породи проблеми с оглед на общностните правила за конкуренция в случаите, когато използваните средства на предприятието, притежаващо монопол, са получени в резултат на завишени и дискриминационни цени или други практики на злоупотреба на запазения пазар (Решение по дело UPS Europe/Комисия, точка 114 по-горе, точка 55). В случая жалбоподателите не посочват подобни практики да са съществували в запазения сектор.

116 От съдебната практика не произтича, че предоставянето на кръстосани субсидии представлява само по себе си злоупотреба с господстващо положение, независимо от политиката, прилагана в запазения сектор и в отворения за конкуренция сектор. Ако La Poste фактурира на по-ниски цени услугите си на SFMI-Chronopost, това поведение не представлява непременно пречка за конкурентите, по-специално ако, както твърдят жалбоподателите, SFMI-Chronopost използва субсидии за извличане на много големи печалби или за плащане на високи дивиденти. В противоречие с посоченото от жалбоподателите фактът на изравняване на цените с тези на конкурентите и извличането на такива печалби не представлява „оръдие“ срещу конкурентите, тъй като фактът, че едно

предприятие излича такива печалби няма значение за избора на доставчика от клиента. Следователно Комисията може да прецени, че твърдяното нарушение е преустановено, след като според собствените му твърдения SFMI-Chronopost изравнява цените си с тези, прилагани от неговите конкуренти. Жалбоподателите не твърдят, че цените на конкурентите са изключително ниски.

117 По отношение на предоставения пример с цените за 1994 г. следва да се напомни, че същият не се отнася за разглеждания пазар. Във връзка с предоставените примери за 1999 г. следва да се подчертае, че те се отнасят за период от няколко години след приемането на Решението GD NET и влизането в сила на задължението на La Poste да даде достъп до мрежата си при недискриминационни условия. Не е установено, че има връзка между тези примери за цени и кръстосаните субсидии, които са получени евентуално през предходните години. Освен това Комисията основателно подчертава в точка 119 от обжалваното решение, че не изглежда вероятно едно предприятие да се обвърже повече от десет години с прилагането на политика на необосновано ниски цени. Всъщност подобна практика трябва да се прилага последователно, за да се постигне целта за отстраняване на конкурентите. Жалбоподателите не твърдят, че след изравняване на цените си с тези на конкурентите си SFMI-Chronopost отново е започнало систематично да предлага необосновано ниски цени.

118 С оглед на изложеното дотук Комисията е имала законно основание, за да счита, че твърдяното нарушение е приключило към 1991 г.

119 В обжалваното решение Комисията счита, че фактът, че твърдяната злоупотреба е продължила пет години, не създава какъвто и да е интерес за Общността, след като същата е преустановена тринадесет години по-рано и не разкрива продължаващи последствия. В този контекст жалбоподателите не са доказали нито че Комисията се основава на неточни от фактическа гледна точка обстоятелства, нито че е допуснала явна грешка в преценката.

120 Дори и ако едно продължило пет години нарушение трябва да бъде квалифицирано като нарушение с голяма продължителност, това не означава, че Комисията не може да отрече наличието на интерес за Общността от продължаване на разглеждането на жалбата. Достатъчно е Комисията да вземе предвид продължителността на твърдяното нарушение при преценяване на интереса за Общността. Посоченият от жалбоподателите факт, че по друг случай Комисията е разгледала преписка относно нарушение с продължителност малко по-голяма от две години, не означава, че във всички други случаи Комисията е задължена да разглежда нарушенията с по-голяма продължителност, тъй като всеки случай трябва да се преценява с оглед на неговите конкретни обстоятелства.

121 В допълнение следва да се посочи, че дори и Комисията само да е установила преустановяването на нарушението от март 1995 г., това не означава, че същата е допуснала грешка в преценката на интереса за Общността, обосноваваща отмяната на обжалваното решение. В точка 124 от обжалваното решение Комисията посочва, че фактът, че претендираната злоупотреба е продължила пет години, не прави случая от интерес за Общността, тъй като злоупотребата е преустановена преди тринадесет години и няма продължаващи последствия. Тези доводи се основават по същество върху обстоятелството, че въпреки че е дълготрайно, твърдяното нарушение е прекратено преди много години и няма продължаващи последствия, което също би било вярно и ако нарушението беше прекратено едва през март 1995 г.

122 Самото обстоятелство, че Комисията приема обжалваното решение много години след подаване на жалбата, не ѝ пречи да прецени наличието на интерес за Общността според положението, съществувало към момента на приемане на обжалваното решение. В това отношение следва да се подчертае, че Комисията може да защити решението си за отхвърляне от 30 декември 1994 г. пред юрисдикциите на Общността и че това решение е отменено едва на 25 май 2000 г., когато Първоинстанционният съд постановява решението си по дело Т-77/95, след като делото му е било върнато за ново разглеждане. Следва да се напомни, че Комисията с право приема в обжалваното решение, че нарушението е преустановено през 1991 г., дълго време преди отмяната на решението ѝ за отхвърляне от 1994 г. Параметрите на анализа на интереса за Общността следователно не са се изменили значително между 25 май 2000 г. (датата на отмяната на решението за отхвърляне от 30 декември 1994 г.) и 19 ноември 2004 г. (датата на приемане на обжалваното решение).

— Продължаване на последствията от твърдените нарушения

123 В самото начало следва да се посочи, че на етапа на писмената реплика жалбоподателите се позовават на множество доводи, изведени от обстоятелството, че Комисията неправилно е оценила някои обстоятелства в рамките на прегледа на продължаването на последствията от твърдените нарушения, и че са представили доклада „Encaoua“ едва на този етап. Тези нови доводи се вписват в рамките на втората част от първото правно основание, в което жалбоподателите изтъкват, че Комисията погрешно е приела, че твърдените нарушения нямат продължаващи последствия. Следователно те не представляват ново правно основание по смисъла на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник, а разширяване на правно основание, което трябва да се счита за допустимо (вж. в този смисъл Решение на Съда от 26 април 2007 г. по дело Alcon/СХВП, C-412/05 P, Сборник, стр. I-3569 точка 40). Като се има предвид, че представянето на новите доводи е допустимо, докладът „Encaoua“, доколкото поддържа тези нови доводи, трябва да се вземе предвид дори и ако жалбоподателите не са посочили мотиви за късното представяне на тези доказателства. Всъщност ако един нов довод е допустим, на страната не може да се пречи да представя доказателствени средства в негова подкрепа.

124 В рамките на проверката за съществуването на продължаващи последствия Комисията установява, че само двама много малки оператора са излезли от пазара. Като се позовават на доклада „Encaoua“, жалбоподателите изтъкват в това отношение, че е имало значителни излизания от пазара. Следва да се подчертае, че в този доклад се разглеждат подробно само случаите на FedEx и на CRIE. Трябва да се констатира, че Комисията анализира излизането на тези две дружества в обжалваното решение. По случая на FedEx тя посочва, че това дружество, въпреки че се е оттеглило от пазара на експресни куриерски услуги в Европа, е могло отново бързо да навлезе на него през 1996 г. При тези условия Комисията може да прецени, че частичното и временно излизане от пазара на FedEx не може да се счита за продължаващо последствие от твърдяното нарушение.

125 По отношение на CRIE в доклада „Encaoua“ се посочва, че излизането на това предприятие е свързано с хищническите цени, прилагани от SFMI-Chronopost.

Следва обаче да се констатира, че Комисията отговаря на този довод в точка 81 от обжалваното решение, като се позовава изрично на доклада „Encaoua“ и твърди, че в отговор на молба за информация от страна на Комисията, CRIE се е позовало на други причини, за да обясни напускането си на пазара. Комисията може действително да се основе на получената в отговор на нейната молба информация като се има предвид, че невярната информация се наказва с глоба и че освен това не изглежда CRIE да има какъвто и да е интерес да предостави на Комисията невярна информация в това отношение. По-нататък следва да се подчертае, че в рамките на жалба за отмяна Първоинстанционният съд упражнява контрол за законност на обжалваното решение и че не е компетентен да преразглежда жалбата. Ако жалбоподателите считат, че заключенията на Комисията при разглеждане на излизанията от пазара са неправилни, те трябва да посочат каква правна или фактическа грешка е допуснала Комисията. В тази връзка не е достатъчно да се позоват на заключенията в доклада „Encaoua“, който Комисията разглежда в обжалваното решение, без да обяснят с какво доводите ѝ са опорочени от грешка.

126 По отношение на довода на жалбоподателите, съгласно който Комисията не е взела предвид в достатъчна степен изключителните трудности за предприятията с търговска мощ като на UPS да проникнат и да се задържат на пазара на експресни международни куриерски услуги във Франция, следва да се констатира, че в точка 84 от обжалваното решение Комисията посочва, че UPS реорганизира дейността си във Франция през 1996 г., за да се заеме в по-голяма степен с международния пазар, а не е излиза от френския пазар на експресни международни куриерски услуги. Всъщност таблицата на пазарните дялове (вж. точка 85 по-горе), изготвена на основата на предоставените от жалбоподателите оценки, разкрива, че пазарният дял на UPS на този пазар дори е нараснал в периода между 1986 и 1996 г. При тези условия необоснованото твърдение на жалбоподателите за трудности за UPS да се задържи на този пазар трябва да се отхвърли.

127 По отношение на чувствителността на търсенето към цената в точки 87 и 88 от обжалваното решение Комисията цитира предоставените от FedEx и DHL проучвания, съгласно които цените представляват най-важният фактор при избора на доставчик. Въз основа на това тя заключава, че френският клиент е изключително чувствителен към цената, когато избира доставчика си на

експресни куриерски услуги. По отношение на разликата между еластичност на цената на търсенето и интензивност на конкуренцията на цените, която се провежда в доклада „Encaoua“, достатъчно е да се констатира, че Комисията отговаря на този довод в точка 90 от обжалваното решение и че жалбоподателите не са посочили в тези доводи тя да е допуснала правна или фактическа грешка. По отношение на лишената от прозрачност система на отстъпки при SFMI-Chronopost, посочена в доклада „Encaoua“, не се разбира ясно какви последици би имала липсата на прозрачност върху чувствителността на търсенето по отношение на цената. Във всички случаи Комисията с основание подчертава в точка 91 от обжалваното решение, че в относително концентриран пазар фактът, че доставчиците не познават тарифите на конкурентите си, е гаранция, че тарифите не се стабилизират на свръхконкурентно ниво.

128 Жалбоподателите също изтъкват, че съществуват разходи, свързани със смяната на оператора и че Комисията не била взела предвид въздействието на системата за отстъпки на SFMI-Chronopost, наличието на търговски договори с редовни клиенти и липсата на значително прехвърляне на клиенти, както са посочени в доклада „Encaoua“. По отношение на твърдяната липса на значително прехвърляне на клиенти следва да се посочи, че Комисията установява в точка 96 от обжалваното решение, че за трите години от 1999 г. до 2001 г. спечелените и загубените клиенти от FedEx представляват средно 22 % от годишния оборот. Комисията може въз основа на това да заключи, че има голямо текучество на клиенти и жалбоподателите не са представили примери, които да докажат обратното.

129 По отношение на усилията за създаване на постоянна клиентела следва да се подчертае, че Комисията отговаря на доводите на жалбоподателите в точки 99 и 100 от обжалваното решение и установява по-специално, че жалбоподателите не са представили доказателства за разходите, за които твърдят, че са свързани със смяната на оператора, и не са представили подробности за собствените си усилия за създаване на постоянна клиентела. Всъщност въпреки че в доклада „Encaoua“ се изтъква, че извън сегмента ad hoc съществуват договори за „по-дълъг или по-кратък“ срок, които могат да включват клаузи, предвиждащи плащане от клиента на парична санкция в случай на смяна на оператора, това твърдение остава теоретично, доколкото в доклада се посочва само че съществува възможност, без да се твърди, че SFMI-Chronopost действително

е сключило дългосрочни договори или че е предвидило плащане на парична санкция, възпираща смяната на доставчика от страна на клиентите. Фактът, че един доставчик дава отстъпки на важни клиенти, не означава, че съществуват пречки за смяна на доставчика ако друг доставчик предложи по-добра цена, евентуално като също дава отстъпки. Жалбоподателите не твърдят, че предоставянето на отстъпки е свързано със сключването на дългосрочен договор.

130 По отношение на довода на жалбоподателите относно ползата, която SFMI-Chronopost извлича от това, че се ползва от изключителен достъп до мрежата на La Poste до март 1995 г., следва да се отбележи, че Комисията посвещава точки 101—114 от обжалваното решение на въпроса дали е необходимо да се разполага с добре развита мрежа по места и в тази връзка отговаря на довода на жалбоподателите, съгласно който този изключителен достъп създавал бариера за навлизането в сегмента ad hoc. Жалбоподателите не посочват грешка, допусната от Комисията в тази част на обжалваното решение. По-нататък Комисията основателно подчертава в точка 102 от последното, че жалбоподателите не оспорват достъпа на SFMI-Chronopost до мрежата на La Poste, а претендираното от тях фактуриране на този достъп на по-ниски цени. Доколкото самият изключителен достъп до март 1995 г. не се поставя под въпрос, евентуално следствие от този достъп не може да представлява продължаващо последствие от твърдяното нарушение. По отношение на претендираното фактуриране на този достъп на по-ниски цени следва да се напомни, че Комисията има законно основание, за да счита в рамките на това производство, че твърдените кръстосани субсидии са преустановени към 1991 г.

131 В този контекст следва да се отхвърли общото твърдение на жалбоподателите, съгласно което Комисията не е разгледала всички фактически и правни обстоятелства, с които разполага. От изложеното дотук следва, че Комисията посвещава част от обжалваното решение на разглеждане на доводите на жалбоподателите и на предоставените от тях документи. При тези условия жалбоподателите трябва да посочат точно правните и фактически обстоятелства, които Комисията е пропуснала да вземе предвид в противоречие със задълженията си.

132 Доколкото жалбоподателите упрекват Комисията, че не е взела предвид основното последствие от злоупотребата с господстващо положение — а именно поставянето на SFMI-Chronopost във водещо положение на пазара и поддържането на това положение — Комисията посочва в обжалваното решение, че разликата в пазарния дял на SFMI-Chronopost през 1990 г. и през 2001 г. е само приблизително три процента и че това показва, че пазарният дял може само в малка степен да бъде зависим от претендираната злоупотреба. По-нататък тя изтъква в точка 66 от обжалваното решение, че тъй като търсенето на услугите на отделните предприятия е много чувствително към цената и клиентите могат лесно да сменят доставчика, което те правят често, не може да се заключи, че претендираното антиконкурентно поведение, отминало отдавна, може да продължи да има последствия на пазара. В това отношение следва да се подчертае, че дори и да се предположи, че бързият растеж на SFMI-Chronopost в периода от 1986 до 1990 г е свързан с твърдяното нарушение, това не означава непременно, че към деня на приемане на обжалваното решение пазарният дял на SFMI-Chronopost е свързан с развитието му по време на началния период.

133 При настоящата фактическа обстановка, когато Комисията установява, че клиентите са много чувствителни към цената, че няма пречки за смяната на доставчика, че само двама много малки оператора са излезли от пазара и че не е доказана каквато и да е причинно-следствена връзка между тези излизания и претендираната злоупотреба с господстващо положение, Комисията може да приеме, без при това да допусне явна грешка в преценката, че пазарният дял на SFMI-Chronopost, съществуващ по време на приемането на обжалваното решение, не представлява продължаващо последствие от твърдяното нарушение. След като установява тези характеристики на пазара, Комисията може да прецени, че структурата на пазара, съществуваща по време на приемането на обжалваното решение, е резултат от действащите към този момент конкурентни условия, а не от евентуални кръстосани субсидии, дадени много години преди това. Жалбоподателите не твърдят, че през 1991 г. SFMI-Chronopost е премахнало конкуренцията в областта на цените систематично привеждайки цените си в съответствие с най-ниските цени, прилагани от конкурентите му.

134 Комисията може също да се основе на факта, че разликата между пазарния дял на SFMI-Chronopost през 1990 г. и през 2001 г. е малка, за да обоснове, че

пазарният дял на SFMI-Chronopost по време на приемането на обжалваното решение се подчинява на определящи фактори, различни от кръстосаните субсидии, за които се твърди, че са дадени по-рано. По отношение на довода на жалбоподателите, съгласно който Комисията не е взела предвид факта, че през 90-те години пазарът на експресни куриерски услуги представлява разрастващ се пазар, същите не са пояснили какви изводи е трябвало да направи от това Комисията. В случай, че пазарът се разраства и следователно се променя, изглежда още по-малко вероятно структурата на пазара към момента на приемане на решението да е свързана с твърдяното нарушение, което е извършено преди това.

135 Следва да се подчертае, че дори и да се прецени, че Комисията установява само преустановяването на кръстосаните субсидии, считано от 1995 г., този факт не поставя под съмнение доводите по този въпрос. Таблицата, в която са представени пазарните дялове, показва, че делът на SFMI-Chronopost е намалял в периода между 1990 и 1996 г. и че си е възвърнал три процента в периода между 1996 и 2001 г. Ако се предположи, че нарушението е преустановено през 1995 г., SFMI-Chronopost би загубило от пазарния си дял през период, който съвпада с претендираната злоупотреба (от 1990 г. до 1996 г.), и би спечелило пазарен дял след този период (между 1996 и 2001 г.). При подобни обстоятелства и с оглед на характеристиките на пазара Комисията може да прецени, че пазарният дял на SFMI-Chronopost към датата на приемането на обжалваното решение не се обяснява с твърдяното нарушение, което е извършено в минал момент, и следователно не съществуват продължаващи последствия.

136 По-нататък следва да се подчертае, че продължаващите последствия от твърдяно нарушение не винаги са от такова естество, че да направят разглеждането на жалбата от интерес за Общността. Всъщност в точка 96 от Решение от 4 март 1999 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 13 по горе, Съдът упреква Първоинстанционния съд, че не се е убедил, че е извършена проверка дали антиконкурентните ефекти продължават и дали евентуално не са от такова естество, че да правят жалбата от интерес за Общността. В точки 131 и 132 от обжалваното решение, в частта, посветена на въпроса за съществуването на интерес за Общността от продължаване на разглеждането на жалбата, Комисията посочва, че през 2001 г. пазарът по същество не е станал по-концентриран в сравнение с 1986 г. и че индексът на Herfindahl-Hirschmann остава почти непроменен.

137 Тази констатация не се обезсилва от довода на жалбоподателите, че Комисията трябва да очаква съществено намаляване на концентрацията вследствие на навлизането на пазара на SFMI-Chronopost с много висок пазарен дял. Жалбоподателите твърдят, че ако концентрацията на пазара не е намаляла вследствие на навлизането на пазара на SFMI-Chronopost, това се дължи на факта, че навлизането е компенсирано в по-голяма степен от излизането на множество оператори. В това отношение следва да се подчертае, че фактът, че индексът на Herfindahl-Hirschmann остава стабилен, показва, че общото положение на пазара не става в по-малка степен конкурентно, и то въпреки излизането от пазара на два малки оператора. Това позволява да се стигне до извода, че навлизането на пазара на SFMI-Chronopost няма отрицателни последствия върху общото състояние на последния, въпреки че не е установена каквато и да била причинно-следствена връзка между излизането на тези оператори и поведението на SFMI-Chronopost. По-нататък, както с основание посочва Комисията в точка 133 от обжалваното решение, жалбоподателите не са доказали с какво пазар с два големи оператора е в по-малка степен конкурентен от пазар с един главен оператор, какъвто е случаят във Франция преди навлизането на SFMI-Chronopost.

138 В този смисъл дори и да се предположи, че е установена някаква връзка между пазарния дял на SFMI-Chronopost по време на приемането на обжалваното решение и твърдяното нарушение, Комисията може да заключи, че това продължаващо последствие не е от такова естество, че да направи разглеждането на жалбата от интерес за Общността с оглед на общото състояние на пазара, което става в по-малка степен конкурентно.

— Тежест на твърдяното нарушение

139 Жалбоподателите упрекват Комисията, че в обжалваното решение не е определила тежестта на твърдяното нарушение съгласно критериите, определени в Насоките.

140 В това отношение следва да се напомни, че Комисията разполага с оперативна самостоятелност при определяне на приоритетите по отношение на жалбите, с които е сезирана. Щом като в решение, отхвърлящо жалба поради липса на интерес за Общността, Комисията установява, че нарушението е преустановено, че не съществуват продължаващи последствия, и е доказала, че е взела предвид продължителността и тежестта на нарушенията, както са посочени в жалбата, тя може да отхвърли последната дори и ако нарушенията са дълготрайни и са по-сериозни, при условие че не се основава на неточни от фактическа гледна точка обстоятелства и не допуска очевидна грешка в преценката.

141 Задължението да се вземе предвид тежестта на нарушението, за да се прецени интересът за Общността, не задължава Комисията да определи тежестта съгласно „абстрактните“ критерии, съдържащи се в Насоките.

142 В случая Комисията в достатъчна степен взима предвид тежестта на твърдяното нарушение. Всъщност в точка 137 от обжалваното решение тя приема, че „[д]околкото няма доказателства нарушението реално да е довело до изключване на настоящи или потенциални конкуренти, трудно е да се приеме, че същото е с изключителна тежест, оправдаваща задълбочено разглеждане на потенциално нарушение, което отдавна е преустановено и няма продължаващи последствия на пазара“. Оттук следва, че Комисията е взела предвид „конкретната“ тежест на твърдяната злоупотреба в смисъл на нейното въздействие върху пазара. Констатацията, че няма доказателства за това, че нарушението е довело до изключване на конкуренти, не се отнася само за продължаващите последствия, а също и за последствията към момента на претендираната злоупотреба. Дори и Комисията само да е посочила в точка 79 от обжалваното решение, че има малко излизания от пазара „след 1991 г.“, трябва да се приеме, че жалбоподателите не твърдят, че Комисията е пропуснала да вземе предвид излизанията от пазара в периода между 1986 и 1991 г. Освен това в отговор на поставен от Първоинстанционния съд по време на съдебното заседание въпрос относно евентуалните излизания от пазара между 1986 и 1991 г. страните не са посочили да са го напуснали други дружества, извън разглежданите от Комисията в частта от обжалваното решение, посветена на излизанията от пазара.

143 При излагане на доводите си, въз основа на които стига до извода, че не съществуват продължаващи последствия и интерес за Общността от продължаване на разглеждането на жалбата, Комисията взима предвид характеристиките на твърдяното нарушение. Жалбоподателите не са доказали нито че Комисията се е основала на неточни от фактическа гледна точка обстоятелства, нито че е не е оценила тежестта на твърдяната злоупотреба.

144 По отношение на довода на жалбоподателите, съгласно който Комисията напълно е пренебрегнала факта, че жалбата е подадена от почти всички засегнати оператори, следва да се подчертае, че в точка 128 от обжалваното решение Комисията посочва, че броят на жалбоподателите в никой случай не е критерий за преценка на интереса за Общността и че вече е гарантирано положение на пазара, което е без нарушения на конкуренцията. Позоваването на жалбоподателите на Решение от 25 май 2000 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 14 по-горе, не е релевантно. Всъщност в точка 52 от това решение Първоинстанционният съд посочва, че вследствие на жалба на институция, представляваща почти всички частни френски оператори, извършващи дейност на разглеждания пазар, задачата на Комисията е да осигури положение на пазара без нарушения на конкуренцията. Това не дава възможност да се заключи, че броят на жалбоподателите е обстоятелство, което може да създаде интерес за Общността от продължаване на разглеждането на определена жалба. Следва да се констатира, че Комисията не е допуснала очевидна грешка при преценката, когато е изразила несъгласие с този довод в обжалваното решение.

145 Доводът на жалбоподателите, изведен от общностното измерение на засегнатия пазар (вж. точка 94 по-горе), ще бъде разгледан и отхвърлен, когато се разглежда третата част от второто правно основание (вж. точка 158 по-нататък).

146 Следователно втората част от първото правно основание трябва да се отхвърли.

147 Като се има предвид, че преценката на Комисията относно продължителността и тежестта на твърдените нарушения не е опорочена от грешка, следва

да се отхвърли и първата част от първото правно основание. Грешката на Комисията, състояща се в това, че счита, че не е задължена да взема предвид тежестта и продължителността на твърдените нарушения, не е в състояние да окаже въздействие върху диспозитива на решението и следователно не може да доведе до отмяна на обжалваното решение от Първоинстанционния съд.

Относно третата част, изведена от очевидно и умишлено погрешна преценка на ролята на Комисията спрямо ролята на националните юрисдикции при разглеждане на въпроса за наличие на интерес за Общността

Резюме на обжалваното решение

148 В точка 153 от обжалваното решение Комисията напомня, че съгласно съдебната практика на Първоинстанционния съд фактът, че национален съдия или национален орган за защита на конкуренцията вече е сезиран с въпроса за съответствието на картел или практика с член 81 ЕО и с член 82 ЕО е обстоятелство, което може да се вземе предвид от Комисията при преценката на интереса за Общността от случая (Решение на Първоинстанционния съд от 24 януари 1995 г. по дело Tremblay и др./Комисия, T-5/93, Recueil, стр. II-185, точка 62).

149 Комисията счита, че центърът на тежестта на нарушенията се намира във Франция, тъй като техните последствия реално са ограничени върху нейната територия (точка 156 от обжалваното решение). След това тя подчертава, че жалбоподателите имат възможност да предявят правата си пред съдилищата и френския орган за защита на конкуренцията. Тя счита за по-подходящо случаят да се разгледа на национално ниво (точка 159 от обжалваното решение).

Доводи на страните

150 Жалбоподателите поддържат, че Комисията неправилно счита, че центърът на тежестта на твърдените нарушения се намира във Франция и техните последствия са ограничени върху нейната територия. Те изтъкват, че Комисията не може да не вземе предвид много ясната позиция на френския Conseil de la concurrence, който преценява, че не е в състояние да разгледа въпроса и стига до заключението, че Комисията, която е сезирана със случая, трябва да извърши проучването. С многократното спиране на производството след 1990 г. Conseil de la concurrence показвал, че по същество счита, че случаят е от интерес за Общността. Освен това Tribunal de commerce de Paris [Търговския съд на Париж] спрял производството по делото относно частта от жалбата, свързана със злоупотреба с господстващо положение, като посочил, че също счита, че е по-подходящо Комисията да разгледа този въпрос.

151 Комисията подчертава, че жалбата се отнася за френския пазар на експресни международни куриерски услуги и че географският пазар на подобен продукт трябва да се счита за национален.

Съображения на Първоинстанционния съд

152 В самото начало следва да се подчертае, че за страните е безспорно, че жалбата не е от изключителната компетентност на Комисията. След като Комисията и националните органи имат споделена компетентност, тя не е задължена да извършва проучване или да взема окончателно решение относно съществуването или не на твърдяното нарушение (вж. Решение от 25 май 2000 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 14 по-горе, точка 38 и цитираната съдебна практика).

153 В тази връзка въпросът дали Conseil de la concurrence е преценил, че не е в състояние да разгледа жалбата, не е релевантен. Той е компетентен, както и Комисията, да разгледа жалбата относно твърдените нарушения, а френските съдилища са компетентни да присъдят обезщетение за вреди в случай на нарушение на член 82 ЕО. Следва да се отхвърли доводът на жалбоподателите, съгласно който те са в положение, сходно с това, в което Комисията има изключителна компетентност. В случай че не са удовлетворени от начина, по който техните права са зачетени от органите за защита на конкуренцията или от националните юрисдикции, жалбоподателите трябва да предприемат необходимите постъпки пред същите или да разгледат съществуващите възможности за обжалване на национално ниво. Дори и да е подкрепено с доказателства, субективното виждане на националните органи или юрисдикции, че Комисията е в състояние по-добре да разгледа случая, не може да задължи Комисията да продължи разглеждането на жалбата, все едно че тя е от нейната изключителна компетентност.

154 По отношение на позоваването на точки 12 и 13 от Известие на Комисията относно сътрудничеството между Комисията и националните юрисдикции във връзка с прилагането на членове 81 и 82 от Договора за ЕО (ОВ C 101, 2004 г., стр. 54) следва да се подчертае, че тези точки целят да се избегнат случаите на приемане от национална юрисдикция на решения, противоречащи на решения на Комисията. Ако национална юрисдикция спре производството си, с цел да избегне евентуално противоречие между собственото си решение и това, което Комисията ще вземе, и впоследствие последната реши да отхвърли жалбата поради липса на интерес за Общността, производството на национално ниво се възобновява, както с основание подчертава Комисията в точка 160 от обжалваното решение, като възобновяването става най-късно в деня, когато отхвърлянето е окончателно.

155 В тази връзка следва да се отхвърли тълкуването на това известие, дадено от жалбоподателите, съгласно което Комисията била задължена да дава предимство на случаите, по които национална юрисдикция е спряла производството си. Релевантното изречение в точка 12 от известието гласи: „Комисията от своя страна се старае да дава предимство на случаите, в които решава да образува производство по силата на член 2, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията и които са предмет на национално производство, което е спряно поради тази причина, по-специално когато от същото зависи решаването на

гражданскоправен спор“ [неофициален превод]. Достатъчно е да се констатира, че жалбоподателите не твърдят, че Комисията е решила да образува производство по смисъла на член 2 от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове 81 и 82 от Договора за ЕО (ОВ L 123, стр. 18). От параграфи 2 и 3 от този член следва, че нито за упражняването на правомощията за разследване, нито за отхвърлянето на жалба е необходимо да се образува производство.

156 Жалбоподателите освен това искат да изведат довод от факта, че Комисията сътрудничи с френския Conseil de la concurrence и че се запознава с неговите преписките. Подобно сътрудничество обаче не е от такова естество, че да създаде изключителна компетентност на Комисията, нито да предопредели решение на същата за наличие на интерес за Общността от случая.

157 По отношение на довода на жалбоподателите, съгласно който Комисията преценява погрешно, че центърът на тежестта на твърдените нарушения се намира във Франция и техните последствия реално са ограничени до нейната територия, трябва да се констатира, че Комисията не основава заключенията си относно интереса за Общността изключително върху критерия за център на тежестта или върху факта, че френските юрисдикции са сезирани със случая. Комисията първо установява, че твърдените нарушения са преустановени и не съществуват продължаващи последствия, за да разгледа след това множество обстоятелства в рамките на извършване на преценка на интереса за Общността от продължаване на разглеждането на жалбата. Твърдението на Комисията, съгласно което последствията от твърдените нарушения реално се ограничени до френската територия, не е съществено за нейните заключения. Комисията не допуска очевидна грешка в преценката, като в рамките на преценяване на интереса за Общността взема предвид факта, че твърдените нарушения са усетени преди всичко във Франция и че жалбоподателите имат възможност да предявят правата си пред френските юрисдикции. Следователно не е необходимо да се решава въпросът дали в случая последствията са наистина „ограничени“ до френската територия.

158 При тези обстоятелства следва да се отхвърли и доводът на жалбоподателите относно общностното измерение на засегнатия пазар (вж. точка 94 по-горе).

Доколкото е налице конкуриращa се компетентност на Комисията и на националните органи за защита на конкуренцията, общностното измерение на даден пазар не може да задължи Комисията да приеме определена степен на тежест на нарушението или да приеме, че случаят представлява интерес за Общността.

159 Поради това третата част от първото правно основание следва да се отхвърли.

Относно четвъртата част, изведена от обстоятелството, че като препраща в точка 167 от обжалваното решение към частта от случая относно държавните помощи, за да обоснове отхвърлянето, изведено от претендирана липса на интерес за Общността, Комисията нарушава принципите на добросъвестност и на лоялно сътрудничество между институциите на Общността (член 10 ЕО)

Резюме на обжалваното решение

160 Доколкото е релевантно за четвъртата част от първото правно основание, в обжалваното решение е изложено следното становище.

161 В точки 162—168 от обжалваното решение Комисията разглежда въпроса за обхвата на необходимото проучване и вероятността да установи наличие на нарушение. В тази връзка тя изтъква, че за да се установи злоупотреба с господстващо положение в дадения случай, тя трябва да провери дали тарифите, по които в качеството на подизпълнител La Poste фактурира на SFMI-Chronopost предоставените инфраструктурни услуги, са поне равни на нарастващите разходи за доставката на тези услуги (тоест разходите, които са свързани изключително с предоставянето на специфична услуга и които приключват с прекратяването на предоставянето на посочената услуга), и че тази проверка

налага да се прецени нарастващия разход за La Poste за всеки компонент на инфраструктурната услуга, която предоставя на SFMI-Chronopost по време на претендираното нарушение. Като се има предвид отсъствието на подробни аналитични сметки на La Poste, отразяващи дейността ѝ за периода от 1986 до 1991 г., според Комисията това е „изключително трудно да се направи със степен на точност в съответствие с правните изисквания“ (точка 164 от обжалваното решение).

162 В отговор на довода на жалбоподателите, съгласно който Cour des comptes [Сметната палата] на Франция одитира и заверява годишните финансови отчети на La Poste за периода между 1991 и 2002 г., Комисията твърди, че „е изключено обаче подобно заверяване, несъмнено релевантно и достатъчно за изпълнение на възложената на Сметната палата задача за надзор на бюджетните средства, да може да позволи на Комисията да представи доказателства за нарушение на член 82 в съответствие с правните изисквания“ (точка 165 от обжалваното решение).

163 В точка 167 от обжалваното решение Комисията посочва следното:

„Комисията във всички случаи трябва да анализира съществуването или не на кръстосани субсидии, предоставяни от La Poste на нейното дъщерно дружество Chronopost по случая [относно] държавните помощи (понастоящем върнато за ново разглеждане пред [Първоинстанционния съд]). При тези обстоятелства анализът с оглед на член 82 предполага повторение на работата от страна на Комисията“. Тя счита, че извършването на оценка на кръстосаните субсидии в рамките на правилата за държавни помощи е по-подходящо, защото може да покрие всички посочени в жалбата практики, в това число и данъчните и митнически предимства, от които SFMI-Chronopost може да се е възползвало.

Доводи на страните

164 Жалбоподателите изтъкват, че Комисията основава отхвърлянето на жалбата поради липса на интерес за Общността на обстоятелството, че във всички

случаи трябва да разгледа въпроса за съществуването или не на кръстосани субсидии в рамките на частта от жалбата, свързана с държавни помощи. Това било единственото възможно тълкуване на точка 167 от обжалваното решение. Всъщност, ако Комисията е искала да заяви, че трябва да разглежда този въпрос само ако Първоинстанционният съд отмени Решението от 1997 г. по силата на членове 87 ЕО и 88 ЕО, доводът би бил лишен от каквато и да е релевантност, за да може да обоснове отхвърляне на жалбата поради липса на интерес за Общността. Жалбоподателите считат, че с тези доводи Комисията изоставя становището, което защитава пред Първоинстанционния съд по делата, по които са постановени Решение от 14 декември 2000 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 21 по-горе и Решение от 7 юни 2006 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 23 по-горе.

165 Поради това доводите на Комисията, изложени в точка 167 от обжалваното решение, представлявали очевидно нарушение на принципа за добросъвестност и били проява на нелоялно сътрудничество с Първоинстанционния съд и следователно нарушение на член 10 ЕО, който се тълкува в съдебната практика като текст, приложим също към отношенията между институциите.

166 Заключенията на Комисията, че едно решение за отхвърляне се основава на бъдещо и несигурно събитие (отмяната от Първоинстанционния съд на решението относно частта, свързана с държавните помощи, оспорвана по делото, по което е постановено Решение от 7 юни 2006 г. по дело UFEX и др./Комисия, точка 23 по-горе) не можело да бъдат действителни от правна гледна точка.

167 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Съображения на Първоинстанционния съд

168 В самото начало следва да се посочи, че доводите на жалбоподателите разкриват противоречие. От една страна, те твърдят, че в точка 167 от обжалваното

решение Комисията счита, че във всички случаи трябва да разгледа въпроса за кръстосаните субсидии в рамките на частта, свързана с държавните помощи, а не само ако Първоинстанционния съд отмени Решението от 1997 г. в тази му част. От друга страна те твърдят, че Комисията основава обжалваното решение на бъдещо и несигурно събитие, а именно отмяната от Първоинстанционния съд на Решението от 1997 г.

169 Във всички случаи доводът на Комисията в обжалваното решение, съгласно който тя „във всички случаи трябва да анализира съществуването или не на кръстосани субсидии, предоставяни от La Poste на нейното дъщерно дружество Chronopost по случая [относно] държавните помощи (понастоящем върнато за ново разглеждане пред [Първоинстанционния съд])“, не може да означава, че Комисията е щяла да продължи разследването в частта от случая, свързана с държавните помощи, дори и ако Първоинстанционният съд потвърди решението, установяващо липса на държавни помощи. Това изречение означава само, както подчертава Комисията, че въпросът за съществуването на кръстосани субсидии спада към частта от жалбата, свързана с държавните помощи, и следователно трябва да бъде разгледан в тази връзка.

170 Комисията може да избере да разгледа въпроса за съществуването на кръстосани субсидии единствено в частта от жалбата, свързана с държавни помощи. Тя първо установява в обжалваното решение, че твърдените нарушения са преустановени и че няма продължаващи последствия, за да може след това да разгледа множество обстоятелства в рамките на преценка на интереса за Общността. Тя заключава, че няма интерес за Общността от продължаване на разглеждането на жалбата, дори ако твърдените нарушения действително са извършени.

171 Комисията, която не е задължена да установява дали нарушението е извършено или не, може да се позове на факта, че въпросът за съществуването на кръстосани субсидии се разглежда във връзка с частта за държавните помощи. Тя не е длъжна нито да спре разглеждането на частта, свързана със злоупотреба с господстващо положение, нито да повтори доводите на Решението от 1997 г. относно посочената част от обжалваното решение, свързана с частта

за злоупотреба с господстващо положение. Подобно повторение всъщност би означавало удвояване на работата, тъй като едни същи въпроси биха се разглеждали по две паралелни дела, в случай че решението за отхвърляне на жалбата за злоупотреба с господстващо положение бъде оспорено.

172 Накрая, въпросът дали съществуват или не кръстосани субсидии не е определящ за заключенията на Комисията в обжалваното решение, тъй като тя отрича интереса за Общността, като се основава на други съображения. Позоваването на факта, че съществуването или не на кръстосани субсидии се анализира в частта, свързана с държавни помощи, не може да се счита за нарушение на принципите за добросъвестност или за лоялно сътрудничество между институциите на Общността. Както с основание подчертава Комисията, не става въпрос за довод, върху който тя основава заключенията си.

173 Следователно четвъртата част от първото правно основание трябва да се отхвърли, както трябва да се отхвърли и първото правно основание в неговата цялост.

2. *Относно второто правно основание, изведено от противоречие в мотивите по отношение на два основни елемента на обжалваното решение*

Доводи на страните

174 Жалбоподателите считат, че обжалваното решение се основава на липса на мотиви и противоречие в мотивите, засягащо съществена част от съдържащите се в него заключения.

175 Те изтъкват, че Комисията не е мотивирала в достатъчна степен твърдението си, съдържащо се в точка 165 от обжалваното решение, съгласно което е изключено заверяване на годишните финансови отчети, подобно на извършеното от френската Cour des comptes, да може да позволи на Комисията да представи доказателства за нарушение на член 82 ЕО в съответствие с правните изисквания. Комисията не е представила каквото и да е обяснение по отношение на претендираната разлика между изчисленията, които тя трябва да извърши, и тези, които са реално направени от френската Cour des comptes.

176 По-нататък жалбоподателите считат, че има две противоречия в обжалваното решение. От една страна, Комисията признава в точка 167 от обжалваното решение (вж. точка 163 по-горе), в противоречие с посоченото в точка 164 от същото решение (точка 161 по-горе), че е в състояние да провери степента, в която се покриват разходите на La Poste. От друга страна, Комисията твърди в точка 167 от обжалваното решение, в противоречие с посоченото в точка 164 от същото решение, че причината, поради която не е проверила степента, в която се покриват разходите на La Poste с оглед на член 82 ЕО, не е това, че не може да го направи, а по-скоро че това би представлявало повторение на работата на Комисията, след като твърди, че трябва да го направи за частта от жалбата, свързана с държавните помощи. Жалбоподателите считат, че тук има противоречие, равносилно на липса на мотиви.

177 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Съображения на Първоинстанционния съд

178 Съгласно установена съдебна практика, за да се прецени интересът за Общността от продължаване на разглеждането на даден случай, Комисията трябва да вземе предвид конкретните за случая обстоятелства, и по-специално фактическите и правни обстоятелства, изложени в жалбата, с която е сезирана. Тя трябва по-специално да прецени значението на твърдените нарушения за

функционирането на общия пазар, вероятността за установяване на нарушение и обхвата на проучванията, необходими за изпълнение при възможно най-добрите условия на задачата си да следи за спазване на членове 81 ЕО и 82 ЕО (Решение на Първоинстанционния съд от 18 септември 1992 г. по дело Automec/Комисия, Т-24/90, Recueil, стр. II-2223, точка 86, Решение на Първоинстанционния съд по дело Tremblay и др./Комисия, точка 148 по-горе, точка 62 и Решение на Първоинстанционния съд от по дело Riviera Auto Service и др./Комисия, Т-185/96, Т-189/96 и Т-190/96, Recueil, стр. II-93, точка 46).

179 Следователно трудността надлежно да се установи нарушение, за да се приеме решение, констатиращо това нарушение, е обстоятелство, което може да се вземе предвид в рамките на преценката на интереса за Общността.

180 В случая жалбоподателите не оспорват фактите, установени в точки 164 и 165 от обжалваното решение, че годишните финансови отчети на SFMI-Chronopost е трябвало да се заверят изцяло след 1986 г., за да се установи степента, в която се покриват разходите, и че La Poste няма подробни аналитични сметки, отразяващи дейността ѝ в периода от 1986 до 1991 г. (въпреки че жалбоподателите изтъкват, че липсата на аналитични сметки е до 2001 г.).

181 Доводът на Комисията, съгласно който заверяване като извършеното от френската Cour des comptes не може да даде възможност на Комисията да представи доказателства за нарушение на член 82 ЕО в съответствие с правните изисквания, е мотивиран в достатъчна степен, доколкото Комисията се позовава на различие в задачите, поверени на Cour des comptes и изразяващи се в надзор на бюджетните средства и тези на Комисията, която проверява съществуването на такова нарушение. Всъщност не става ясна причината, поради която Cour des comptes трябва да преценява нарастващата стойност на всяка инфраструктурна услуга, предоставена от La Poste на SFMI-Chronopost, при изпълнение на задачите си за надзор на използването на бюджетните средства.

182 Жалбоподателите представят само съдържанието и една страница от доклада на френската Cour des comptes. Фактът, че те посочват адрес на интернет страница, на която докладът е публикуван, не може да се приеме като равносилен на представянето на пълния доклад. Във всички случаи жалбоподателите не уточняват от кои други части на доклада може да следва, че заверяване на годишните финансови отчети като извършеното от Cour des comptes е достатъчно за доказване на нарушение на член 82 ЕО. От приложената към преписката страница следва, че Cour des comptes е изчислила посредством аналитични сметки, че резултатите от свързаната с колетите дейност на вътрешния оператор са отрицателни за периода от 1998 до 2002 г. Все пак тя не излага подробности за извършените изчисления. При тези обстоятелства Комисията с основание може да предположи, че подобни изчисления не са достатъчни за установяването на нарушение на член 82 ЕО. По-нататък Cour des comptes уточнява, че резултатите от свързаната с колетите дейност са известни само от неотдавнашен период, тъй като в годишните финансови отчети тази дейност се разграничава от пощенските услуги едва след 1998 г. Все пак Комисията трябва да прегледа годишните финансови отчети за периода от 1986 до 1991 г., тоест за период, през който La Poste не разполага с подробни аналитични сметки. Дори ако, както твърдят жалбоподателите, заверяване като извършеното от Cour des comptes е достатъчно за установяване на нарушение на член 82 ЕО, не би било преувеличено да се каже, че то би представлявало „изключително трудна“ за изпълнение задача за периода от 1986 до 1991 г. (точка 164 от обжалваното решение).

183 Комисията може да избере вместо да спре разглеждането на случая до постановяване на окончателно решение на общностните юрисдикции относно частта, свързана с държавни помощи, да отхвърли жалбата в частта, свързана със злоупотреба с господстващо положение поради липса на интерес за Общността, като се позове на трудност при установяване съществуването на кръстосани субсидии, които са само елемент от много други. Освен това, както подчертава Комисията, в случая не става въпрос за съществен елемент от нейните доводи.

184 По отношение на претендираното противоречие, твърдяно от жалбоподателите, достатъчно е са се констатира, че словосъчетанието „изключително трудно“ не означава „невъзможно“, както с основание подчертава Комисията. Следователно няма противоречие между точки 164 и 167 от обжалваното решение.

185 Ето защо второто правно основание трябва да се отхвърли.

3. *Относно третото правно основание, изведено от различни правни грешки по отношение на отхвърлянето на частта от жалбата, основана на членове 86 ЕО, 82 ЕО, член 3, буква ж) ЕО и член 10 ЕО*

Доводи на страните

186 Жалбоподателите изтъкват, че в жалбата включват както поведението, вменено на La Poste по силата на член 82 ЕО, така и предприетите от Франция държавни мерки, насочени към подпомагане на неправомерните действия. Държавни мерки като привилегировани митнически процедури, както и данъчни предимства, представлявали мерки, насочени към подпомагане разширяването на господстващото положение на La Poste на пазара на основни пощенски услуги към пазара на експресни куриерски услуги посредством предимства, предоставени на SFMI-Chronopost.

187 В това отношение Комисията нарушила член 6 от Регламент (ЕО) № 2842/98 на Комисията от 22 декември 1998 г. за изслушване на страните при определени съдебни производства по членове [81] и [82] от Договора (ОВ L 354, стр. 18), като в точка 46 от обжалваното решение се основала на съображения, по които жалбоподателите не били изслушани. Освен това тя нарушила правилата, свързани със съвместното прилагане на член 86 ЕО, на член 3, буква ж) ЕО и на членове 10 ЕО и 82 ЕО, като твърдяла в точка 46 от обжалваното решение, че съответните мерки не попадали в приложното поле на член 86 ЕО във връзка с член 82 ЕО, тъй като според нея спадат към упражняването на „държавната власт“ от разглежданата държава-членка. На последно място, обжалваното решение нарушавало правните норми, свързани с преценяване на интереса за Общността по отношение на отхвърлянето на жалба, основана на членове 86 ЕО, 82 ЕО, член 3, буква ж) ЕО и член 10 ЕО и при условията на евентуалност не било мотивирано по този въпрос.

188 Комисията поддържа, че това правно основание е недопустимо, като се позовава на Решение на Съда от 22 февруари 2005 г. по дело Комисия/max.mobil (C-141/02 P, Recueil, стр. I-1283, наричано по-нататък „Решение по дело max. mobil“).

Съображения на Първоинстанционния съд

189 Съгласно практиката на Съда от текста на параграф 3 от член 86 ЕО и от систематиката на всички разпоредби в този член следва, че Комисията не е длъжна да предприема действия по смисъла на тези разпоредби и че частните лица не могат да изискват от тази институция да заеме определена позиция. Решение на Комисията с отказ да продължи разглеждането на жалба, с която се иска да се предприемат действия по силата на член 86, параграф 3 ЕО, не представлява следователно акт, който може да бъде оспорен с жалба за отмяна (Решение по дело max.mobil, точка 188 по-горе, точки 69 и 70 и Определение на Съда от 23 февруари 2006 г. по дело Piau/Комисия, C-171/05 P, Recueil, стр. I-00037, точка 53).

190 Доводите на жалбоподателите, свързани с претендираните процесуални различия между дадения случай и този, по който е постановено решението по дело max.mobil, не са релевантни.

191 По отношение на довода, съгласно който жалбоподателите са предявили жалбата в нейната цялост в приложение на член 3, параграф 2 от Регламент № 17 и съгласно който Комисията я е разгледала като такава, следва да се подчертае, че жалбоподател, подаващ жалба на определено правно основание, което не е релевантно, не може да се ползва поради това обстоятелство от възможността да подаде жалба срещу отказа на Комисията да продължи разглеждането на жалба срещу държава. Регламент № 17 не е приложим към член 86 ЕО (Решение по дело max.mobil, точка 188 по-горе, точка 71). Това следва и от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 г. относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 и 82 от Договора (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1), който влиза в сила на 1 май 2004 г. Дори и Комисията да

беше разгледала цялата жалба като жалба, която попада в приложното поле на член 3, параграф 2 от Регламент № 17, това нямаше да може да промени правната рамка. Във всички случаи евентуална грешка на Комисията относно приложимото правно основание не е от такова естество, че да може да предостави на жалбоподателя правото да сезира общностен съд с жалба срещу отхвърлянето на жалбата, с която се иска Комисията да предприеме действия по силата на член 86, параграф 3 ЕО.

192 Жалбоподателите изтъкват също, че не са сезирали Комисията с жалба, основана единствено на нарушение на член 86 ЕО от Френската република, а че жалбата е срещу La Poste за самостоятелно нарушение на член 82 ЕО и срещу Френската република за нарушение на правилата, свързани със съвместното прилагане на членове 86 ЕО, 82 ЕО, на член 3, буква ж) ЕО и на член 10 ЕО. В това отношение следва да се подчертае, че жалбата, въз основа на която е делото max.mobil, също не се основава единствено на нарушение на член 86 ЕО, а на нарушение на свързаните разпоредби на член 82 ЕО и член 86, параграф 1 ЕО (Решение по делото max.mobil, точка 188 по-горе, точка 4). Всъщност от текста на член 86, параграф 1 ЕО следва, че тази разпоредба трябва винаги да се чете във връзка с друга разпоредба от Договора. По отношение на цитирането на член 10 ЕО, разглеждан във връзка с член 3, буква ж) ЕО, Комисията с основание подчертава в точка 170 от обжалваното решение, че член 86 ЕО представлява lex specialis. Само цитирането на тези разпоредби, определящи общо задълженията на държавите-членки, не е от такова естество, че да предостави на жалбоподателя право на жалба срещу решенията, които попадат в приложното поле на член 86 ЕО.

193 Накрая, фактът, че жалбоподателите са обединили жалба срещу държава-членка с жалба срещу предприятие също не може да им даде право да оспорват частта от решението, отнасяща се за жалбата срещу държавата-членка. Тъй като Комисията не е длъжна да предприема действия по смисъла на член 86 ЕО, очевидно е, че частноправни субекти не могат да я задължат за това, като обединят жалба срещу държава-членка с жалба срещу предприятие.

194 Жалбоподателите също изтъкват, че Комисията никога не е оспорвала факта, че изцяло се вписва в контекста на Регламент № 2842/98, впоследствие на Регламент № 773/2004. Те подчертават, че Комисията обявява в обжалваното решение, че не възнамерява да извършва по-задълбочено проучване по жалбата по силата на член 86 ЕО, на член 3, буква ж) ЕО и на член 10 ЕО по същите причини, че няма интерес за Общността от по-задълбочено проучване по член 82 ЕО. В това отношение е достатъчно да се констатира, че тези регламенти, както и Регламент № 17 и Регламент № 1/2003, не са приложими към член 86 ЕО и че не стават такива единствено поради факта че Комисията евентуално счита, че трябва да ги приложи (преди постановяване на решението по делото max.mobil, точка 188 по-горе). Освен това фактът, че Комисията е посочила причините, поради които не възнамерява да продължи разглеждането на жалбата, не е от такова естество, че да може да промени правната квалификация на тази част от решението, което представлява акт, който не може да се оспорва. Също така обстоятелството, че Комисията не разграничава различните аспекти на обжалваното решение, като посочва на жалбоподателите съществуването на тяхното право на жалба, не променя правното естество на акта.

195 Доводът на жалбоподателите, съгласно който процесуалното положение по настоящия случай е подобно на случая, по който е постановено Решение на Съда от 19 октомври 1995 г. по дело Rendo и др./Комисия (C-19/93 P, Recueil, стр. I-3319), трябва да се отхвърли. В това отношение следва да се констатира, че жалбата по посоченото дело е само срещу предприятия, но не и срещу държава-членка, и че жалбата не е основана на член 86 ЕО. Единствено в рамките на тази жалба Комисията разглежда въпроса дали член 86, параграф 2 ЕО не допуска прилагане на член 81, параграф 1 ЕО. Процесуалното положение следователно се различава от това по настоящото дело.

196 Следователно третото правно основание трябва да се отхвърли като недопустимо.

197 От изложеното дотук следва, че жалбата трябва да се отхвърли

По съдебните разноски

198 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Въпреки това по смисъла на член 87, параграф 3, първа алинея Първоинстанционният съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски поради изключителни обстоятелства.

199 В случая жалбата трябва да се отхвърли и Комисията, както и встъпилите страни, са направили искане жалбоподателите да се осъдят да заплатят съдебните разноски. Въпреки това следва да се вземе предвид фактът, че в обжалваното решение Комисията тълкува погрешно задълженията си, като поддържа, че не е длъжна да преценява тежестта и продължителността на твърдените нарушения (вж. точка 76 по-горе). Въпреки че тази грешка не оказва влияние върху диспозитива на решението и не може да доведе до отмяна от Първоинстанционния съд на обжалваното решение (вж. точка 147 по-горе), тя все пак е от такова естество, че подтиква жалбоподателите да оспорят решението пред Първоинстанционния съд. Поради тази причина Първоинстанционният съд счита, че прави правилна преценка на обстоятелствата по случая, като решава, че Комисията трябва да понесе направените от нея разноски.

200 Все пак по смисъла на член 87, параграф 5, първа алинея, първо изречение от Процедурния правилник страна, която направи отказ от иск или оттегли иск или жалба, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако това е било поискано от насрещната страна в писмените ѝ становища относно отказа или оттеглянето. В дадения случай CRIE оттегля жалбата си и Комисията прави искане нейните съдебни разноски да се заплатят от CRIE. Съгласно второто изречение на този член по искане на страната, която направи отказ от иск или оттегли иск или жалба, съдебните разноски се понасят от насрещната страна, ако нейното поведение оправдава това. В дадения случай обаче второто изречение не е приложимо, тъй като CRIE не е направила искане относно съдебните разноски в писмото си за оттегляне на жалбата. Поради това CRIE следва да се осъди да заплати една четвърт от съдебните разноски, направени от Комисията.

201 По отношение на съдебните разноски, направени от встъпилите страни, следва да се констатира, че те не са направили искане относно съдебните разноски след оттеглянето на жалбата на CRIE. Съгласно член 87, параграф 5, трета алинея от Процедурния правилник всяка страна понася направените от нея съдебни разноски, ако не е направено искане относно съдебните разноски. Поради това следва да се постанови, че Chronopost и La Poste понасят една четвърт от направените от тях съдебни разноски. Освен това Първоинстанционният съд преценява, че жалбоподателите следва да се осъдят да заплатят три четвърти от съдебните разноски, направени от встъпилите страни, съобразно исканията на същите.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) Заличава CRIE SA от списъка на жалбоподателите.

2) Отхвърля жалбата.

3) Union française de l'express (UFEX), DHL Express (France) SAS и Federal express international (France) SNC заплащат освен собствените си съдебни разноски и три четвърти от съдебните разноски на Chronopos

SA и на La Poste. Chronopost и La Poste заплащат една четвърт от направените от тях съдебни разноски. CRIE заплаща освен собствените си съдебни разноски, една четвърт от съдебните разноски на Комисията. Комисията заплаща три четвърти от собствените си съдебни разноски.

Pirrung Forwood Pelikánová

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 септември 2007 година.

Секретар

E. Coulon

Председател

J. Pirrung

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора ..... II - 3406

1. Страни по спора ..... II - 3406

2. Жалба от 21 декември 1990 г. ..... II - 3408

3. Писмо на Комисията от 10 март 1992 г. ..... II - 3409

4. Решение за отхвърляне на жалбата от 30 декември 1994 г. ..... II - 3409

5. Национални производства ..... II - 3410

6. Обжалваното решение ..... II - 3411

7. Решение относно частта от жалбата, която се отнася до държавните помощи ..... II - 3411

Производство и искания на страните ..... II - 3413

По допустимостта ..... II - 3415

1. Доводи на страните ..... II - 3415

2. Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 3417

Първоначални съображения ..... II - 3417

Относно първото възражение за недопустимост, изведено от липса на жалба от UFEX ..... II - 3418

Относно второто възражение за недопустимост, изведено от нарушение на основните права на La Poste ..... II - 3419

По същество ..... II - 3422

1. По отношение на първото правно основание, изведено от нарушение на правните норми, свързани с преценка на интереса за Общността от продължаване на разглеждането на жалбата ..... II - 3422

По първата част, изведена от очевидно погрешен прочит на решението на Първоинстанционния съд от 25 май 2000 г., което взема предвид Решение на Съда от 4 март 1999 г., постановено след обжалване ..... II - 3423

Доводи на страните ..... II - 3423

Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 3424

Относно втората част, изведена от очевидно погрешна преценка на някои обстоятелства, които непременно участват при определяне на интереса за Общността ..... II - 3429

Резюме на обжалваното решение ..... II - 3429

Доводи на страните ..... II - 3433

— Тежест на твърдените нарушения ..... II - 3433

— Продължителност на твърдените нарушения ..... II - 3434

— Продължаване на антиконкурентните последици на твърдените нарушения ..... II - 3435

Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 3436

— Продължителност на твърдените нарушения ..... II - 3436

— Продължаване на последствията от твърдените нарушения ..... II - 3443

— Тежест на твърдяното нарушение ..... II - 3449

Относно третата част, изведена от очевидно и умишлено погрешна преценка на ролята на Комисията спрямо ролята на националните юрисдикции при разглеждане на въпроса за наличие на интерес за Общността ..... II - 3452

Резюме на обжалваното решение ..... II - 3452

Доводи на страните ..... II - 3453

Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 3453

Относно четвъртата част, изведена от обстоятелството, че като препраща в точка 167 от обжалваното решение към частта от случая относно държавните помощи, за да обоснове отхвърлянето, изведено от претендирана липса на интерес за Общността, Комисията нарушава принципите на добросъвестност и на лоялно сътрудничество между институциите на Общността (член 10 ЕО) ... II - 3456

Резюме на обжалваното решение ..... II - 3456

Доводи на страните ..... II - 3457

Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 3458

2. Относно второто правно основание, изведено от противоречие в мотивите по отношение на два основни елемента на обжалваното решение .... II - 3460

Доводи на страните ..... II - 3460

Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 3461

3. Относно третото правно основание, изведено от различни правни грешки по отношение на отхвърлянето на частта от жалбата, основана на членове 86 ЕО, 82 ЕО, член 3, буква ж) ЕО и член 10 ЕО ..... II - 3464

Доводи на страните ..... II - 3464

Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 3465

По съдебните разноски ..... II - 3468